

Dự Khuyết Tình Dịch

Contents

Dự Khuyết Tình Dịch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23

Dự Khuyết Tình Dịch

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đoản văn, hài, tình dịch, hoan hỉ oan gia, cường cường, ngọt, gốc mạnh nhân th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-khuyet-tinh-dich>

1. Chương 1

Bảy giờ rưỡi tối, Văn Khê tan sở, về đến dưới nhà, điện thoại rung, một tin nhắn hiện lên màn hình.

[Anh có về không?]

Văn Khê cúi đầu, nhanh chóng gõ vài chữ trả lời, tia sáng màn hình chiếu rõ khoé môi hơi nhếch lên của anh.

[Đang ở dưới lầu.]

Trời lạnh, lúc cơn gió đêm thổi xẹt qua cổ áo mang theo một chút hàn ý hiu quạnh, anh để điện thoại vào trong túi quần, không nhận được mà run run một chút.

Văn Khê vẫn đứng đó, ngẩng đầu lên hướng cửa sổ, nhìn đến tầng nhà mình, từ cửa sổ sát ban công phát ra một tầng ánh sáng ấm áp, làm lòng anh cũng ấm hơn, trong đầu có một vài bong bóng xà phòng nhỏ “phốc” một tiếng vỡ ra, bên trong là hình ảnh một lão bà xinh đẹp, nhu thuận mặc tạp dề màu hồng ngọt ngào, đang chờ chồng mình trở về sau một ngày làm việc vất vả.

Anh mở cửa nhà ra, một thanh niên mặc áo sơ mi màu xám nhạt đang yên tĩnh ngồi bên piano góc phòng khách, vừa nghe tiếng mở cửa sau lưng vang lên lập tức mang theo thần sắc chờ mong quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt kia trong veo lại như ẩn chút yêu thương, tan chảy như bơ trong nước:

“Văn Khê, anh đã về rồi, anh có thể dạy tôi cách chơi piano không?”

Văn Khê đặt chìa khoá xuống, thay đôi dép lê, đi đến bên cạnh cậu, hơi cúi đầu đối diện cậu, cố ý trêu chọc nói:

“Xin tôi đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm của Tiểu Quân hiện lên một chút ửng đỏ ngưng ngừng, nhăn nhăn nhí nhí nhích ra một chút, chừa chỗ cho Văn Khê ngồi bên cạnh, ánh mắt gợn lệ vẫn nhìn Văn Khê, sau đó nheo lại một cái, cười nói:

“Xin anh đó, Văn Khê, dạy tôi một chút đi.”

Văn Khê vừa thấy như vậy đã ngây cả người, quả thật hận không thể lấy hết tâm can ra cho người kia, vì thế liền lập tức ngồi xuống:

“Muốn đàn bài gì?”

“Àn, bài chúc mừng sinh nhật.”

Hai tay Văn Khê chạm vào phím đàn, giai điệu quen thuộc như dòng suối phát ra từ đầu ngón tay anh, trên mặt Tiểu Quân đầy hâm mộ nhìn anh, ánh mắt toả sáng:

“Anh thật đẹp trai a, Văn Khê, nhanh dạy tôi đi, xin anh, xin anh.”

Trong lòng Văn Khê vui sướng hẳn lên, tuy đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không nhịn được cười:

“Được, bây giờ sẽ dạy cậu.”

Thật ra, giai điệu của bài sinh nhật vô cùng đơn giản, Tiểu Quân chăm chú học mất ba mươi phút cũng chỉ có thể làm chiếc đàn miễn cưỡng phát ra giai điệu lệch tông, cậu gấp đến mức hai má đỏ bừng, giống như một cái bánh bao vừa được hấp chín, làm người ta muốn cắn một ngụm thật to.

Nói thật, Văn Khê lớn như vậy rồi vẫn chưa bao giờ gặp qua một người ngốc như vậy, đã vậy còn là loại ngốc mạnh như Tiểu Quân thì đúng là thế gian hiếm có.

Hiện tại Tiểu Quân chưa tốt nghiệp đại học, vẫn còn đang đi thực tập, lúc năm nhất đại học cậu không thích ký túc xá gò bó nên tự ra ngoài tìm phòng, không bao lâu thì bởi vì một số nguyên nhân mà chuyển đến làm bạn cùng phòng của Văn Khê.

Văn Khê là một người gì cũng tốt, lớn lên thì mặt mũi sáng sủa, thành tích giỏi, đầu óc thông minh, nhân duyên vô cùng tốt, sau khi tốt nghiệp thì chính mình lập nghiệp cũng gọi là thuận lợi, từ nhỏ tới lớn đều được người khác lấy lòng nên tính cách khó tránh khỏi có chút ngạo kiều, ăn mềm không ăn cứng, đúng lúc gặp phải một thiếu niên xinh đẹp, mềm mại, ngọt ngào, hay làm nũng, một thiếu niên lơ đãng nhưng lại như sắt thủ, âm thầm chạm vào tim anh.

Cũng không biết Tiểu Quân là ngốc thật hay giả ngốc, tình ý của Văn Khê đã biểu hiện rõ ràng vô cùng, thời điểm rảnh rỗi tình nguyện không xem phim người lớn mà cùng cậu tán gẫu, xem Spongebob, một đại nam nhân như anh làm ra được loại trình độ này rồi mà Tiểu Quân lại như không hề có cảm giác.

Thật vất vả Tiểu Quân mới có thể học được các nốt, Văn Khê cảm thấy đói bụng, đứng dậy nói muốn ăn cơm, anh đi làm cả ngày, bụng đói ừng ực tưởng rằng về nhà có sẵn đồ ăn nóng chờ mình.

Tiểu Quân lấy rau xào cùng cánh gà nướng từ trong cà men ra, tách làm hai đĩa rồi bỏ vào lò vi sóng, xới hai bát cơm trắng to, trong nhà lập tức tràn ngập hương vị đồ ăn, Văn Khê cầm lấy đĩa đã giống như phong quyển tàn vân, vừa ăn còn không quên hỏi Tiểu Quân:

“Cánh gà nướng này mua ở đâu? Hương vị không tệ.”

*Phong quyển tàn vân: gió cuốn qua, mây tan hết. Ý nghĩa: cần quét hết cái gì đó.

“Không phải mua đâu, là học trưởng tự mình làm đó.”

Tiểu Quân nói, lại gấp một cái cánh vào bát mình:

“Học trưởng làm đồ ăn ngon lắm a, cũng do anh ấy lo sợ tôi ở một mình không biết nấu cơm, sẽ không được ăn no, sẵn sóc chu đáo thật a.”

Văn Khê vừa nghe nói đến hai chữ “học trưởng” này liền bắt đầu mất hứng, ở mặt ngoài thì dường như không có việc gì, với đĩa gấp hai miếng gà, không để Tiểu Quân ăn nhiều đồ ăn do tên kia làm được.

“Đúng rồi, Văn Khê, anh có biết người này hay không, là quản lý của tôi, trước đây học chung trường, còn tốt nghiệp chung khoá với anh nữa.”

Tiểu Quân cắn cánh gà, ngón tay đầy mỡ cũng không hề lau mà trực tiếp lướt điện thoại, tìm một tấm ảnh cho Văn Khê xem, người trên ảnh chụp bị màn hình dính mỡ làm cho bóng loáng.

Văn Khê có chút yêu sạch sẽ, nhăn mày nhìn vết dầu kia, miễn cưỡng liếc mắt nhìn ảnh chụp, người trong ảnh cũng mặc đồng phục giống anh trước kia, đang tắm nắng ở sân vận động, nụ cười có chút ngây ngô, lộ ra hàm răng trắng.

Văn Khê không hề thích nghe Tiểu Quân đàm luận về nam nhân khác, trong lòng trợn trắng mắt, nhưng bên ngoài vẫn bình thản đáp:

“Không biết, trước kia ở trường học tôi còn nổi danh hơn, sao cậu không đi hỏi hắn ta xem có biết tôi hay không.”

“Đúng a, thiếu chút nữa quên mất trước kia Văn Khê là giáo thảo, khẳng định không ai không biết anh.”

*Giáo thảo: người đẹp trai nhất trường.

Tiểu Quân như bưng tỉnh, ngữ khí tràn đầy hâm mộ, nói đến mức trong lòng Văn Khê như được gãi ngứa, anh ngượng ngùng liếm môi, cảm giác trong lòng đã nguôi giận.

Bề ngoài anh vẫn giả dạng khiêm tốn:

“Àn, được rồi.”

Sau khi ăn cơm xong Tiểu Quân không rửa tay mà lại vội vàng đi tập piano, bị Văn Khê nhắc gáy kéo vào toilet, rửa tay sạch, lau khô rồi mới cho phép chạm vào piano.

Tiểu Quân luyện được hai tiếng, hàng xóm cách vách đều bị tiếng piano lạc tông của cậu làm phiền không ngừng, vài ngày sau đó Tiểu Quân đi ra cửa nhìn thấy một con chó, ánh mắt của nó nhìn cậu giống như đang nhìn thấy đội bắt chó vậy, vô cùng hoảng sợ, đuôi cũng ỉu xiu rũ xuống.

Tiểu Quân còn cười tủm tỉm qua sờ đầu nó:

“Chờ ta học piano xong sẽ đàn khúc nhạc ru cho người nghe mỗi ngày nha.”

Con chó kia vừa nghe thì “ngao ô” một cái, quay đầu chạy như điên, chủ nhân nó mặt đầy hắc tuyến liếc Tiểu Quân một cái rồi đuổi theo, còn nghe được tiếng Tiểu Quân nói ở phía sau:

“Oa, cao hứng đến chạy vòng vòng luôn kìa.”

Văn Khê rửa xong bát, từ phòng bếp đi ra, thiếu kiên nhẫn mà hít sâu vài hơi, chỉ cậu cách đánh đàn, giúp cậu điều chỉnh tiết tấu, dạy cậu từng chút từng chút một, thế nhưng Tiểu Quân không hề cảm được nhạc, vẫn đánh ra một đồng âm thanh hỗn độn.

Văn Khê đến gõ đầu cậu một cái:

“Dùng chỉ số thông minh này của cậu làm sao có thể sống đến bây giờ a, nếu không có tôi cậu sẽ thế nào đây.”

“Ha ha, tôi phải nên nói cảm ơn anh đằng hoàn đúng không.”

Tiểu Quân cười phụ hoạ, dùng khuỷu tay thúc vào anh.

Tôi không cần lời cảm ơn, chỉ cần cậu dùng thân báo đáp là được rồi.

Trong lòng Văn Khê nghĩ như vậy, nhưng lại rụt rè không dám nói ra miệng, dù sao anh cũng là một nam thần, luôn luôn là người khác chủ động theo đuổi anh, cầu anh yêu, anh sẽ không dễ dàng chủ động nói ra tâm ý của mình cho người khác.

Thời điểm anh vừa phục hồi khỏi thế giới tự mình đa tình thì nghe được tiếng của Tiểu Quân xen lẫn với tiếng đàn đứt quãng:

“...trước đây đều là do học trưởng ra sức chiều cổ tôi cả!”

Lại là học trưởng, sao ánh mắt cậu lại kém như vậy, không thích tôi lại thích tên học trưởng ngu ngốc kia? Văn Khê đen mặt đứng dậy, bỏ lại một câu cứng rắn:

“Tôi muốn ngủ, cũng muộn rồi, cậu đừng luyện nữa, ngày mai lại đàn tiếp.”

Sau đó liền trở về phòng.

Tiểu Quân nghe xong gật gật đầu như gà mổ thóc, đóng piano lại, tắt đèn rồi về phòng mình.

Trong bóng tối, cậu mở khoá điện thoại, bên trên màn hình có một lớp dầu, cậu lấy tờ giấy xoa xoa màn hình, thổi lên một chút khí, sau đó lại lau, cuối cùng thì “chặt” vào màn hình một cái, ôm điện thoại vào lòng ngực, mặt ngây ngô cười.

Đột nhiên có tin nhắn tới, điện thoại đang trên ngực cậu rung lên một cái, là tin nhắn của Bạch Húc Thần, [Có thích cánh gà nướng hôm nay không?]

Tiểu Quân nhanh chóng trả lời,

[Học trưởng, cánh gà hôm nay thơm quá à, Văn Khê cũng rất thích nữa, anh ấy còn cùng em ăn, sau đó bọn em còn quyết định oản tù tì xem ai được ăn, nhưng anh ấy thắng em, ăn sạch hết cánh gà của em.]

Bạch Húc Thần nói,

[Sao hần lại không biết khách khí như vậy a, là anh làm cho em ăn mà, lần sau anh sẽ làm nhiều hơn, hai người không cần giành nhau.]

Tiểu Quân nói,

[Được a, học trưởng, anh thật tốt, nấu cơm lại ngon nữa, ngày mai em mời anh uống coffee nha.]

Bạch Húc Thần cùng Tiểu Quân hẹn thời gian cùng địa điểm, chúc cậu ngủ ngon, sau đó buông di động, tiếp tục nghiên cứu thực đơn, được Tiểu Quân khen ngợi, mỗi ngày đều có động lực nấu cơm.

Bạch Húc Thần lưu tên Tiểu Quân trong di động là “Tiểu Quân Đoá”, đó là biệt danh bạn học tiểu học đặt cho Tiểu Quân, hiện tại cũng chỉ còn Bạch Húc Thần gọi như vậy.

Lần đầu tiên Bạch Húc Thần gặp Tiểu Quân Đoá là ở hành lang trường học, lúc đó hần vừa học xong tiết thể dục, đang đi lên, trời đang lạnh bỗng nhiên bị một tên không có mắt làm đổ nước ấm lên người hần, hần còn chưa có phản ứng gì, tên nhóc không có mắt hai tay ôm chặt bình nước ấm đã bắt đầu khóc, khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

“Xin lỗi anh, em không có cố ý.”

Học sinh lớp dưới đều có một loại mặc danh sợ hãi đối với học sinh lớp trên, lúc đó Tiểu Quân đắc tội với đàn anh lớp trên, vô cùng sợ lúc tan học sẽ bị đánh trước cổng trường, vì thế vừa tan học cậu liền đi thẳng đến căn tin, mua ba cây kẹo que đền cho Bạch Húc Thần.

Khi đó, Bạch Húc Thần không thể nào nghĩ tới, chỉ là một tí nước ấm cùng ba cây kẹo que, cứ như vậy, Tiểu Quân vô thanh vô sắc dụ dỗ hắn mười mấy năm, đem hắn từ một thanh niên năm tốt thẳng tắp biến thành một học trường lạng lẽ mơ ước cúc hoa của học đệ.

Sau này, Bạch Húc Thần cùng Tiểu Quân đều học chung trường từ cấp hai đến đại học, cơ hồ mỗi ngày Bạch Húc Thần đều tìm Tiểu Quân cùng tan học, có mua đồ dùng thì cũng mua nhiều hơn một cái để cho Tiểu Quân, giống như cả hai đang dùng đồ đôi, nữ sinh có cho hắn cái gì ngon hắn cũng chia cho Tiểu Quân một nửa, lúc sơ trung, Tiểu Quân bị bạn cùng lớp chọc là mỹ nhân, cậu khóc tức tưởi đến tìm hắn, hắn liền đi đánh tên ấy, lúc cao trung, thành thích học tập của Tiểu Quân trượt dốc, hắn liền mạng đến dạy bù cho Tiểu Quân, đến khi cậu lên đại học, chuyển ra ngoài sống, sợ cậu ăn không đủ no, mỗi tuần đều nấu cơm mang đến cho cậu.

Cũng có đôi khi hắn than thở vài câu, hắn tận tâm tận trách chiều cổ Tiểu Quân đến khi trưởng thành, cũng không kém con dâu nuôi từ bé là bao nhiêu, chỉ còn thiếu làm ầm giường cho cậu.

Từ nhỏ, Tiểu Quân Đoá đã có bộ dạng tinh xảo, thanh tú, tính cách mềm mại, hơi thiếu tâm nhân, những lúc rắc rối sẽ hồng mắt đến tìm hắn giúp đỡ, Bạch Húc Thần đường đường là một nam nhân thích đảm đương trọng trách anh cả đương nhiên sẽ không có sức chống cự lại cảm giác bị ỷ lại này.

Cũng không phải hắn không phải không thể thích ai khác, trên thực tế bình thường cũng có lúc hắn thích nữ nhân, nhưng cũng không biết vì cái gì, chỉ cần ở trước mặt Tiểu Quân, bao nhiêu nguyên tắc của hắn đều biến mất, có cố gắng thể nào hắn cũng không nở buông tay.

Nhưng mà nhiều năm trước khi hắn thâm mến Tiểu Quân thì tính hướng của cậu không rõ ràng, vất vả nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng đợi được đến lúc cậu nói chính mình cũng có chút thích nam nhân, thì cậu lại cố tình có tình cảm với nam nhân khác.

Bạch Húc Thần vô cùng uỷ khuất vô cùng không cam tâm a, có đôi khi ngủ không được hắn thật sự muốn cắn góc chăn mà khóc một trận, chính là hắn không hiểu được, Tiểu Quân này có phải mù mắt hay không mà trong mắt không hề có hắn, cậu nông cạn như vậy, ngây thơ như vậy, trong mắt chỉ chứa mỗi Văn Khê, tên đấy là cái loại ngu ngốc nhìn được mà không dùng được!

Có người vô tình thả thính cũng có những người đón rất nhiệt tình =))

2. Chương 2

“Tôi muốn hai ly latte nóng, uống tại chỗ, à...sau đó phiền cô gói giúp tôi một phần Napoleon, mang về.”

Tiểu Quân đứng trước quầy thu ngân, đưa cho nhân viên thẻ tín dụng của mình, sau đó ký tên lên biên lai, đi đến quầy chờ bên cạnh.

Bạch Húc Thần nghe được cậu gọi món, chờ đến khi cậu quay về chỗ ngồi mới hỏi:

“Em thích ăn Napoleon sao Sao anh lại không biết.”

Tiểu Quân lắc đầu, ngữ khí lộ ra sự đơn thuần nhẹ nhàng:

“Không phải đâu, em mua về cho Văn Khê ăn, món ngọt Văn Khê thích nhất là Napoleon. Đêm qua Văn Khê dạy em chơi piano, tốn mất nửa ngày em mới miễn cưỡng học được, buổi sáng hôm nay luyện thêm vài lần cũng chưa được tốt, nhưng Văn Khê vẫn rất có kiên nhẫn dạy a, không lần nào mắng em, dạy đến khi em hiểu mới thôi, anh ấy thật tốt. Hơn nữa, nói cho anh nghe nha học trường, đáng về chơi piano của Văn Khê rất đẹp trai a, vốn đáng về cũng dễ nhìn, thời điểm chơi piano toàn bộ khí chất bỗng nhiên thay đổi, hôm qua em ngồi bên cạnh xem anh ấy chơi, cảm giác tim đập bùm bụp.”

Bạch Húc Thần lạnh mặt, em thì bùm bụp, trong lòng anh đang lạnh rét đây.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy cà phê trong tay như vừa được bỏ thêm giấm chua, vừa uống vào một ngụm đã bắt đầu sàu sủi khó nuốt, hắn nghĩ đến tên kia dùng danh nghĩa dạy piano cho bạn cùng phòng mà ngồi bên cạnh, vai sát vai, sờ mó bàn tay nhỏ của cậu, vừa nghĩ đến cả người đều thấy không ổn, rầu rĩ không vui, “nga” một tiếng, không nói gì.

Tiểu Quân nâng ly lên, uống một hớp cà phê, trên mép dính một vòng sữa, trông cậu như chim cánh cụt bảo bảo, Bạch Húc Thần dùng khăn giấy lau vòng bọt sữa trên môi cho cậu, buồn chán nghe chim cánh cụt bảo bảo liên tục líu ríu về việc mình sùng bái Văn Khê như thế nào.

“Từ lúc mầm non Văn Khê đã là giáo thảo, quản lý Viên của em là bạn trung học của anh ấy, y nói lúc đó Văn Khê siêu cấp vô địch có phong cách, thường xuyên có nữ sinh trường khác đến cổng chờ anh ấy cùng tan học, mỗi lần mở cổng là giống như buổi họp mặt fan, em còn nghe nói trước kia anh ấy có bạn gái là quán quân cuộc thi siêu mẫu. Ai~ Thật hâm mộ a, ngẫm lại, lúc chúng ta học cấp ba, mỗi ngày chỉ biết vui đầu làm bài tập, đến mối tình đầu cũng không có.”

*giáo thảo: người đẹp trai nhất trường

Bạch Húc Thần chết lặng nhìn cậu, còn nghĩ, mối tình đầu đang ở trước mặt em đây, chính là em không cần.

“A nha, học trưởng, anh không cần cho thêm đường vào ly em đâu, gần đây em muốn giảm béo.”

Tiểu Quân ngăn động tác thêm đường vô ý thức của Bạch Húc Thần.

Bạch Húc Thần nhăn mi lại:

“Em giảm béo cái gì, anh không chê em béo, em xem em như vậy, chỉ cần một cơn gió thổi anh cũng lo em bị cuốn đi mất, bây giờ thời tiết đang chuyển lạnh, phải ăn nhiều một chút thì thân thể mới ấm, không bằng tuần sau anh nấu canh cho em”

“Béo thành quả cầu thì không xứng đứng chung một chỗ với Viên quản lý a.”

Tiểu Quân tự nhủ một câu ở đáy yết hầu.

“Em đang nói cái gì”

“A Ân, em nói em không kén ăn đâu, học trưởng nấu gì em cũng thích.”

Tiểu Quân híp mắt cười, cúi đầu nhìn đồng hồ:

“Thời gian cũng không còn sớm, em muốn đi đưa bánh ngọt cho Văn Khê.”

Bạch Húc Thần đứng dậy cầm áo khoác:

“Anh lái xe đưa em đi.”

Tiểu Quân cùng Bạch Húc Thần đi đưa bánh ngọt cho Văn Khê, cậu đứng dưới công ty gọi điện cho anh:

“Văn Khê, Văn Khê, hiện tại anh có bận không, tôi đến để cảm ơn đây, hiện tại đang đứng dưới công ty.”

Không đợi quá lâu, Văn Khê đã xuống tới, mặt đầy rạng rỡ, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng cùng vest xám, tóc được dùng gel tạo kiểu, hỗn độn nhưng không tùy ý, có loại soái khí khó lẫn, khi nhìn thấy Tiểu Quân đang đứng dưới lầu, tay xách bánh ngọt, trên mặt bỗng nhiên cười đến lộ ra hai lúm đồng tiền, say đến mức nữ sinh chạy xe đạp ngang qua thiếu chút nữa đã đâm xuống cống.

Đến lúc anh đi đến trước mặt Tiểu Quân thì mới phát hiện Bạch Húc Thần, khoé miệng lập tức hạ xuống, ngữ khí đậm bạc mang theo địch ý rõ ràng:

“Bạch Húc Thần, sao anh lại rảnh rỗi như vậy a, thời gian đi làm không làm việc cho đảng hoàng, nếu tôi là chủ của anh thì đã sớm đuổi việc anh rồi.”

Bạch Húc Thần cười lạnh:

“Ha ha.”

“A a Văn Khê, anh đừng nói học trưởng như vậy, là do tôi kéo học trưởng theo thôi, hôm nay tôi được nghỉ.”

Tiểu Quân có chút kích động giải thích.

Bạch Húc Thần liếc xéo Văn Khê một cái, cùng lúc chạm ánh mắt không tốt của anh, hai ánh mắt chạm đến phát hỏa:

“Tiểu Quân, em xem sắc mặt nhà tư bản chanh chua của hần ta đi, đừng học hư theo hần.”

“Không có, Văn Khê là một nam nhân ưu tú.”

Tiểu Quân bị kẹt ở giữa, lắc đầu giải thích, lại quay nhìn phía Văn Khê:

“Anh xem, tôi mua bánh Napoleon anh thích ăn nhất nè, cảm ơn anh đã dạy tôi piano, Văn Khê lão sư.”

Nghĩ đến cậu cố ý mua cho mình ăn, còn nhớ rõ vị mình thích nhất, Văn Khê vô cùng đắc ý, cười cười nhận, lại hỏi Tiểu Quân:

“Đêm nay muốn cùng nhau ăn cơm không Gần công ty tôi vừa mở mấy quán ăn, cũng ngon lắm.”

Tiểu Quân không do dự khoát tay:

“Không được, để lần sau đi, đêm nay tôi đã hẹn đồng nghiệp tham gia sinh nhật quản lý rồi.”

“Nga, thì ra cậu luyện piano là để chúc mừng sinh nhật quản lý a.”

Văn Khê đột nhiên tỉnh ngộ, nếu không một người như cậu làm sao có thể tự nhiên tìm anh học piano.

Tiểu Quân cười đến mắt híp lại, có chút ngượng ngùng dùng chân phải đá đá vào gót chân trái, mân mê cái miệng nhỏ, bộ dạng giống như thiếu nữ mới lớn:

“Àn, làm cấp dưới kiểu gì cũng phải tỏ một chút tâm ý chứ.”

“Anh/Tôi đưa em/cậu về.”

Văn Khê cùng Bạch Húc Thần trăm miệng một lời nói, vừa nói xong cả hai liền đưa mắt, kỳ quái nhìn nhau, Văn Khê phóng ánh mắt “Anh đừng lo chuyện bao đồng.”, Bạch Húc Thần cũng đáp trả một cái “Sao chỗ nào cũng có mặt anh” cho anh.

Tiểu Quân “Ai~” một tiếng, nhìn trái nhìn phải, xấu hổ cười:

“Không cần phiền hai người, tôi có thể tự ngồi xe, thật sự.”

Cậu nói xong liền chui ra khỏi hai người, đi được vài bước thì quay đầu chào tạm biệt:

“Văn Khê, anh nên ăn bánh nhanh đi, đừng để bơ chảy, học trưởng, tuần sau chúng ta gặp lại.”

Bạch Húc Thần phát tay cùng cậu:

“Tửu lượng em không tốt, đêm nay đừng uống nhiều, trước khi uống nhớ ăn một chút, sau khi về nhà nhắn tin cho anh.”

Văn Khê dùng một góc độ khó phát hiện, vi diệu bĩu môi một cái, sau đó mở miệng nói:

“Nếu như quá muộn thì gọi điện cho tôi, tôi đến đón cậu về.”

“Biết rồi biết rồi, đi đây, bye bye~”

Tiểu Quân lên xe, ngồi xuống một chỗ kế cửa sổ, lấy điện thoại trong túi quần ra xem weibo, nhìn thông báo, trong đó chỉ có một tên duy nhất, weibo mới nhất là:

@Patrick Viên Dật Điểm:Hôm nay là sinh nhật, lúc đi làm thật muốn lười biếng, có chút mong chờ tối nay.

Tiểu Quân nhìn tin này mấy lần, nhìn những bình luận chúc mừng sinh nhật bên dưới, tài khoản chúc mừng có nam có nữ, xem ra Viên Dật Điểm rất được yêu thích, sau đó rời khỏi, chính mình cũng đăng một tin.

Viên quản lý không có chú ý cậu, cho nên cậu đăng một tin công khai cũng không có quan hệ gì đi, Tiểu Quân nghĩ vậy, ngón tay nhanh chóng đánh chữ.

@Tiểu Quân Đoá Nhi: mỗi ngày đi làm đều muốn được tận dụng sức lực cá.

Vài giây, Văn Khê đã bình luận bên dưới:

[Có ý gì]

Tiểu Quân không nhìn bình luận của Văn Khê, thoát weibo, lại vào album ảnh, tìm xem ảnh chụp vừa Viên Dật Điểm thời cao trung, sau đó khoé miệng cong lên:

“Ý là muốn được người xoa xoa a~”

Giải thích mớ weibo trên kia (theo editor):

@Viên Dật Điểm: ...thật muốn lười biếng...-> (: mô ngư. Nghĩa đen: mò/sờ/xoa/vuốt/bắt cá, nghĩa bóng: lười biếng)

@Tiểu Quân: ...tận dụng ngư lực -> (: ngư. Bạn ấy ví bản thân là cá)

“Ý là muốn được người xoa xoa” -> (: mô mô. Nghĩa: sờ sờ/xoa xoa...)

Nói chung, theo mình hiểu thì Viên Dật Điểm dùng từ “mô ngư” theo nghĩa bóng là “lười biếng”, bạn Tiểu Quân dùng nó theo nghĩa đen “xoa/sờ cá”, thế nên bạn í cố tình viết một cái weibo khó hiểu như trên. Có chuyên gia nào đi ngang thì góp ý giúp mình với.

Thời điểm bước vào hội trường sinh nhật, những đồng nghiệp đã đến từ lâu, toàn bộ hội trường đã ấm lên, đại sảnh náo động, âm thanh trò chuyện rôm rả, mà nhân vật chính hôm nay đang bị vây quanh trong đám người, cười nhận lấy quà tặng sau đó lễ phép cảm ơn.

Từ lúc Tiểu Quân vừa đến, nói một câu “Chúc mừng sinh nhật.” cho đến khi bữa ăn chấm dứt cũng không hề đi đến nói câu nào với Viên Dật Điểm, cậu đứng ngồi không yên, cũng không có khẩu vị.

Rốt cuộc cũng đến lúc cắt bánh kem, cậu đi đến bên cây piano, nhẹ nhàng ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, học bộ dáng của Văn Khê, thẳng lưng, nhẹ nhàng đặt tay lên phím trắng.

Âm thanh trò chuyện huyên náo bỗng nhiên ngừng lại, mọi người nín thở chăm chú nhìn, trong đầu Tiểu Quân “ong” lên một tiếng, tầm mắt trắng bệch, dựa vào cảm giác nhấn vào phím đầu tiên, bắt đầu đàn.

Cuối cùng, Tiểu Quân cũng đã đàn xong dưới ánh mắt nơm nớp lo sợ của mọi người, cả người toát ra mồ hôi lạnh, khẩn trương đến mức đầu gối run lên, nhưng lại có đồng nghiệp hát theo tiếng đàn, dọa cậu cứng cả khớp tay, một vài nốt cuối bị lạc tông, may mắn bị các đồng nghiệp hát che mất, mọi người đều cười, không ai chú ý tới.

Chân cậu mềm nhũn, không đứng dậy được, đến lúc Viên Dật Điểm đã thổi tắt nến, chia bánh kem xong, cậu vẫn ngồi chỗ đó giống như tên đầu gỗ, không biết đã ngồi sững sờ được bao lâu, có một bàn tay nhẹ nhàng ấm áp đặt lên vai cậu.

“Tiểu Quân, cậu đàn rất hay, cảm ơn cậu đã dụng tâm chuẩn bị cho tôi.”

Thật vất vả Tiểu Quân mới miêng cường khôi phục lại nhịp tim bình thường, trong nháy mắt lại đập nhanh kinh hoàng, trên mặt lập tức ửng hồng, đầu cũng không dám xoay lại, chỉ nhắm mắt nói:

“Viên Viên Viên Viên quản lý, anh thích là được, chúc anh sinh nhật vui vẻ, phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, tôi tôi tôi nói là chúc anh, chúc, chúc anh...”

“Được rồi, tôi biết cậu muốn nói cái gì, tâm ý tôi nhận được.”

Viên Dật Điểm nhẹ nhàng vỗ mấy cái lên lưng cậu trấn an, sau đó xoay qua nhìn cậu:

“Bộ dạng tôi rất hung dữ sao, cậu thấy tôi liền khẩn trương vậy”

Tiểu Quân nghe vậy hơi hé mắt ra, nhìn thấy Viên Dật Điểm đang ở rất gần, bỗng nhiên mở to mắt:

“Quản lý rất đẹp trai, tôi không dám nhìn.”

“Cậu thật dễ thương.”

Viên Dật Điểm chạm vào gương mặt đang sắp phát đỏ của cậu:

“Đúng rồi, tuần sau có hội nghị ở Melbourne, cậu có muốn đi cùng tôi không Kết thúc hội nghị chúng ta có thể thuê một chiếc xe chạy dọc theo biển, sau đó ra đảo xem chim cánh cụt, nếu còn thời gian thì bay đến Gold Coast chơi vài ngày rồi về. Tôi rất thích ngắm biển, cậu thấy sao”

Tiểu Quân chớp chớp mắt, không kịp suy nghĩ đã nói:

“Tôi cũng rất thích, những thứ quản lý nói tôi đều thấy rất hay, rất thích, nếu anh không dẫn tôi đi tôi sẽ khóc đó.”

Viên Dật Điểm bị cậu chọc cười:

“Hai ngày nữa dẫn cậu đi làm hộ chiếu trước.”

Lúc Tiểu Quân về nhà đã hơn mười giờ, cả người đều hoảng hoảng hốt hốt, miệng mở to không khép lại, trở về nhà cũng không đi chào Văn Khê một tiếng mà đi thẳng vào phòng.

Văn Khê cảm thấy hành động của cậu có chút khả nghi, sợ cậu đã uống say nên lén lút đứng trước cửa phòng cậu, dán tai sát vào cửa.

Âm thanh hưng phấn của Tiểu Quân truyền từ trong ra:

“Học trưởng, tuần sau em đi biển chơi, nhưng em không biết bơi, anh có thể dạy em không”

Âm thanh như nước ấm của Bạch Húc Thần truyền ra từ đầu kia điện thoại, hữu cầu tất ứng:

“Có thể chứ, lúc nào em rảnh”

“Chiều mai em có thời gian!”

Tiểu Quân gác điện thoại, mơ hồ nghĩ đến, cậu cùng học trưởng cô nam quả nam đi học bơi có vẻ không tốt lắm, tiểu tâm tư của học trưởng đối với cậu cậu vẫn có thể nhìn ra một chút, không nên làm ra hành động khiến hắn hiểu lầm, nếu như vậy không bằng hỏi xem Văn Khê có muốn đi cùng không.

Nghĩ thế, Tiểu Quân liền lăn xuống giường, một tay mở cửa phòng, Văn Khê đã đứng ở ngoài cửa, mặt đầy bình tĩnh, cậu liền mở miệng nói:

“Văn Khê, tôi muốn hỏi anh, ngày mai anh có muốn...”

Văn Khê không đợi cậu hỏi xong liền cắt ngang:

“Ngày mai tôi cũng muốn đi!”

3. Chương 3

Buổi chiều mùa thu, ánh mặt trời vẫn còn rất mãnh liệt, khiến không khí cũng ấm lên một chút, gió ngẫu nhiên phớt qua hai bên gò má có chút tiêu tịch. Bên trong trung tâm bơi lội nhiệt độ vẫn ổn định, Văn Khê cùng Tiểu Vân đã thay xong quần bơi, làm nóng người.

Bởi vì Văn Khê thường xuyên tập thể hình cùng đánh quyền nên tỉ lệ đáng người xứng chữ hoàn mỹ, vai rộng eo thon, màu da đồng đều, cơ thịt, đường cong đều đặn, cơ bụng rắn chắc, thân thể gợi ra mỹ cảm, dọc theo sống lưng đi xuống phần khe rãnh là một đôi chân thon dài, cân xứng.

Văn Khê ở bên cạnh Tiểu Vân làm ra bộ dạng lơ đãng, cốt để khoe dáng người của mình, nghĩ rằng Tiểu Vân sẽ sinh ra mơ màng với cơ thịt của mình nhưng không ngờ khoé mắt Tiểu Vân lại đảo đến một nơi khác, ngữ khí cậu ngắt ngữ nói:

“Thật lớn a~”

Văn Khê nghiêm mặt nhú mi, hỏi cậu:

“Cái gì lớn”

“Cái thứ giữa hai chân học trưởng thật lớn a.”

Tiểu Vân nhỏ giọng nói vào tai Văn Khê, vươn tay chắn trước mặt Văn Khê:

“A nha nha Văn Khê, anh không cần nhìn chăm chăm như vậy đâu, thật xấu hổ mà.”

Văn Khê thu hồi ánh mắt, im lặng cúi đầu nhìn lại size của mình.

Tiểu Vân cũng nhìn theo tầm mắt của anh, nhìn liếc qua, an ủi anh:

“Anh cũng đừng buồn a, tôi cũng không nói của anh nhỏ, nhưng đúng là của học trưởng rất lớn. Đúng rồi, tôi nhớ hồi cao trung có kiểm tra sức khỏe, kiểm tra nội khoa nên phải cởi hết chỉ còn cái quần nhỏ, khi đó các bác sĩ đều kinh ngạc vì size của học trưởng.”

Loại an ủi này so với không có còn thê thảm hơn, Văn Khê lạnh mặt không biết phải nói gì, lúc Bạch Húc Thần đi về phía bọn họ, Văn Khê cảm thấy có gì đó trên tay mình, hình như là một loại chất lỏng, anh vừa cúi đầu đã thấy Tiểu Vân thoa một ít kem chống nắng lên tay anh:

“Cậu thoa cho tôi cái này làm gì Đại nam nhân thì cần gì dùng kem chống nắng”

“Bôi một lớp kem chống nắng sẽ không bị đen da, bình thường anh hay đi gặp khách, đừng để da quá đen, lại khiến khách nghĩ anh là tên công nhân mỏ than nào đấy.”

Tiểu Vân vừa nói vừa thoa ít kem chống nắng lên người mình.

Văn Khê mặt đầy hàn khí:

“Vậy sao cậu lại không thoa cho học trưởng”

“Ai, bộ dạng học trưởng không chăm chút, là một tháo hán tử, thoa hay không thoa đều giống nhau.”

Nộ khí của Văn Khê đột nhiên tiêu tan, chỉ còn một chút tặc mao:

“Ý của cậu là tôi không nam tính như học trưởng sao”

“Không có không có, tôi có cảm giác anh soái hơn học trưởng, màu da rất hài hoà.”

Tiểu Vân cuống quýt lắc đầu, biện giải cho chính mình.

Vừa dứt lời, Bạch Húc Thần đã đi đến cạnh bọn họ, hẩn lấy một cái phao Spongebob trông lên người cậu, sau đó ném cậu xuống nước, “rầm” một cái, bọt nước văng lên tung toé.

Vừa rồi hẩn bước ra từ phòng thay đồ thấy Tiểu Vân cùng Văn Khê thoa kem chống nắng ở đó, trong nháy mắt liền ghen tức, lười nói nhiều lời với Tiểu Vân.

Sau khi xuống nước, Bạch Húc Thần dạy Tiểu Vân cách dùng chân đạp nước, cho cậu ôm phao bơi qua bơi lại luyện tập, Văn Khê ở bên cạnh theo dõi quá trình, chính mình cũng bơi một vòng, lúc bơi lại chỗ cũ thì cảm giác được mông của mình bị ai đó đánh một cái, cả người anh run lên, sau đó đứng vững trong hồ, anh phát hiện Bạch Húc Thần đang sắc mặt bất biến nhìn mình.

Cả người Văn Khê nổi da gà, dùng tay che mông mình, chửi ầm lên:

“Anh dựa vào đâu mà đánh mông tôi Đồ dê xòm.”

“Nói giống như người đó không phải mình, đồ dê xòm.”

Bạch Húc Thần ra vẻ khiếp sợ xòe tay, trong ánh mắt đều là thần sắc khinh miệt, thời điểm Tiểu Vân đang ôm phao bơi lại gần, hẩn cố ý tăng âm lượng:

“Tư thế bơi lội của anh không đúng, mông cứ đưa lên, cách xa một trăm mét cũng thấy mông anh nổi lên trên mặt nước, anh cho rằng chính mình là hoá thân của cá voi xanh sao, nhô một khối lên để phun nước”

“Tôi thao!”

Văn Khê bị Bạch Húc Thần chọc đến mặt đỏ tai hồng, không biết phải phản bác thế nào, đành phải hắt nước về phía hẩn, hai bên tạt nước một hồi thì nhào vào một chỗ điên cuồng đánh nhau, nhưng anh vẫn

lép về trước Bạch Húc Thần, hơn nữa lực cản của nước lớn, mỗi khi anh ra quyền đến trên người Bạch Húc Thần là đều mềm nhũn.

Đánh mấy chục giây thì hai người dừng lại, tranh thủ thở hồng hộc, đứng trong nước hung tợn trừng đôi phương, bên cạnh có hai nữ sinh đột nhiên ngoi lên mặt nước, nhìn về phía bọn họ, qua kính bơi phản quang, cười một cái, ý vị thâm sâu.

Văn Khê có cảm giác mình biết đôi phương đang có suy nghĩ dơ bẩn gì, bình tĩnh dùng một mắt liếc nhìn Bạch Húc Thần, Bạch Húc Thần cũng trừng lại anh.

Tiểu Vân bơi bơi đến giữa hai người:

“Học trưởng, em đã bơi qua lại nhiều vòng rồi, mau chỉ em động tác tay đi, hai người cứ đứng đây làm gì a”

“Hừ.”

Văn Khê quay đầu, lặn vào trong nước, bơi đi, bị Bạch Húc Thần chỉ điểm một chút anh lập tức sửa tư thế của mình, không để mũi nổi lên nữa, không giống như Tiểu Vân, bị sửa trăm lần vẫn ở trong tình trạng cả người dưới mặt nước còn mũi vẫn như cô đảo phiêu lưu trên mặt nước.

Bơi liên tục không ngừng trong hai giờ, ba người đều sức cùng lực kiệt, vì thế cả ba quyết định lên tắm thay đồ, đi ăn cơm.

Trong phòng thay quần áo có nhiều người, bên ngoài phòng tắm cũng đang xếp hàng, Văn Khê sợ Tiểu Vân bị cảm lạnh, đợi đến khi mình giành được một phòng liền nhường cho Tiểu Vân.

Văn Khê này, ngoại trừ bệnh ngạo kiều thì còn một bệnh khác là khiết phích mức độ thấp, người khác đều tùy tiện tắm rửa một chút rồi mới về nhà tắm lại sau, còn anh thì lại gội đầu, dùng sữa tắm, tắm rửa cùng lau khô mình cũng mất nửa tiếng, lúc này có chút muốn xả nước, nên anh đi từ phòng tắm đến toilet nam cách vách.

Tiểu Vân cùng Bạch Húc Thần ở bên ngoài đợi anh nửa ngày, Tiểu Vân đói đến mềm nhũn cả chân, Bạch Húc Thần thấy không ổn liền vào hỏi Văn Khê:

“Mẹ! Văn Khê! Vừa rồi anh bơi trong bể rác à, sao tắm hết nửa tiếng rồi!”

“Tôi thao mẹ anh a Bạch Húc Thần!”

Văn Khê ở bên trong mắng một tiếng, anh còn chưa xả xong nước đã bị tiếng rống của Bạch Húc Thần dọa nhảy dựng, làm chìa khoá tủ đồ đang cầm trong tay rơi xuống cầu.

“Anh có bệnh sao! Mắng tôi làm gì!”

“Anh không có việc gì thì vào đây la hét làm gì, tôi bị dọa đến làm rơi chìa khoá vào cầu rồi.”

Yên tĩnh vài giây, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng cười điên đảo của Bạch Húc Thần cùng Tiểu Vân:

“Ha ha ha ha ha ha, tiểu vân đoá, em có nghe hay không, Văn Khê tự ném chìa khoá của mình vào WC kia.”

Văn Khê quả thật tan vỡ rồi:

“Các người cười cái mao a!”

Văn Khê đấu tranh trong lòng nửa ngày cũng không muốn nhặt cái chìa khoá kia về, vì thế khoác đại khăn tắm, giận dữ đi ra, lúc đi ngang qua Bạch Húc Thần có đụng vai hắn một cái.

Anh đi đến quầy hỗ trợ của trung tâm, hỏi nhân viên công tác có chìa khoá dự bị hay không, không nghĩ đến cái chìa anh vừa vứt đi là cái duy nhất, nhân viên đành phải gọi thợ mở khoá đến, anh vô lực, chỉ có thể kiên nhẫn ngồi chờ.

Nửa thân dưới của Văn Khê được bọc khăn tắm, không kiên nhẫn đứng khoanh tay trước phòng thay đồ, tức sùi bọt mép, cửa tự động của trung tâm mở ra, một trận gió lạnh thổi vào, chỉ chốc lát sau anh đã hắt vì mãnh liệt.

Chờ nhân viên mở được tủ, anh đã hất xì đến đau cả đầu, mặt đầy uẩn nộ đi đến kéo Tiểu Vân, muốn trực tiếp về nhà, còn chưa đến gần đã nghe Bạch Húc Thần gọi Tiểu Vân:

“Tiểu Vân, em muốn ăn thịt nướng không, anh biết một nơi làm rất ngon, phần cơm hai người.”

Đôi mắt Tiểu Vân nhìn Bạch Húc Thần đầy nhu tình, vừa nghe đến thịt nướng liền nhin không được mà nuốt nước miếng theo bản năng:

“Được được, em cũng rất muốn ăn thịt nướng, hôm nay mệt rồi nên muốn ăn thật nhiều thật nhiều thịt!”

Còn lâu tôi mới để cho hai người có cơ hội ăn cơm riêng. Văn Khê lập tức đổi chủ ý, kéo Tiểu Vân ra khỏi Bạch Húc Thần, hung hãn nói:

“Tôi cũng muốn đi!”

Vì thế ba người cùng đi ăn thịt nướng, cả buổi Bạch Húc Thần đều lo nướng thịt cho Tiểu Vân, nướng được một miếng thịt liền gấp vào bát Tiểu Vân, còn Văn Khê cả buổi đều hất xì, ánh mắt chua chát bắt đầu chảy ra nước mắt sinh lý, mũi cũng đỏ bừng, chưa ăn gì mà cũng có cảm giác no rồi, cả người ỉu xiu, không có khẩu vị.

Anh cảm giác mũi bị nghẹt, hô hấp có chút khó khăn, yết hầu dường như cũng sưng lên, lúc nuốt nước miếng cũng có chút đau.

Tiểu Vân cũng là thần phiến, từ khi được Bạch Húc Thần hầu hạ bắt đầu sinh ra bệnh vương tử, một hồi muốn ăn sườn bò, một hồi muốn ăn thịt ba chỉ, nướng cho cậu cái nấm hương thì bị cậu chê không có hương vị, muốn Bạch Húc Thần chấm thêm chút tương mới chịu ăn.

Thật vất vả mới chờ được Tiểu Vân ăn xong, Văn Khê liền lập tức kêu tính tiền, vừa ra khỏi tiệm cơm liền kéo Tiểu Vân đi, không quay đầu lại. Sau khi về nhà cảm thấy có chút nhức đầu nên anh liền lên giường, đắp chăn đi ngủ.

Ba giờ, trời vẫn còn tối, yết hầu Văn Khê đau đến anh phải tỉnh dậy, cảm giác lạnh cả người, môi không ngừng run run, muốn rời giường lấy thêm cái chăn nhưng phát hiện thân thể chính mình mềm nhũn không có chút khí lực nào.

Anh thần trí mơ hồ lấy điện thoại bên cạnh gọi cho Tiểu Vân, nghe được âm thanh mơ ngủ của cậu:

“Uy... Văn Khê a...hơn nửa đêm rồi mà còn gọi làm gì....”

“Tôi...khụ...khụ...”

Văn Khê phát hiện cổ họng chính mình cũng không phát ra âm thanh, chưa nói trọn một câu đã bắt đầu ho khan, dọa Tiểu Vân tỉnh giấc, lết xệt đi ra khỏi phòng mình.

“Văn Khê, anh bị làm sao vậy Trán anh nóng quá, sao cả người lại run vậy, môi còn trắng bệch, anh bị gì vậy, anh sẽ không chết đúng không...”

Tiểu Vân càng nói càng sốt ruột, ghé vào bên giường anh khóc đến lê hoa đá vũ.

*lê hoa đá vũ: hoa lê trong mưa. Ý chỉ: khi khóc vẫn còn đẹp.

Văn Khê nặng nề thở, miễn cưỡng mở mắt, tận dụng hơi thở mong manh nói với Tiểu Vân:

“Đừng khóc, nhanh đưa tôi đi bệnh viện...”

Tiểu Vân khóc thành sông, nước mắt xẹt qua khuôn mặt trắng nõn của cậu:

“Nhưng tôi không chuyển được anh a.”

Văn Khê tuyệt vọng nhìn trần nhà, ánh mắt đại ra, bất lực chất vấn bản thân sao lúc trước lại có thể thích phải tên ngu ngốc này.

4. Chương 4

“Học trưởng...làm sao đây...”

Ba giờ sáng, trời vẫn còn tối, Bạch Húc Thần nhận được cuộc điện thoại từ lệ quỷ Tiểu Vân, hắn còn cho rằng cậu bị tên cầm thú Văn Khê quấy rối, hỏi rõ mấy lần mới biết nguyên lai là Văn Khê phát sốt mà cậu không biết phải làm gì.

Bạch Húc Thần cúp điện thoại xong liền chạy xuống bếp nấu một nồi nước sôi, đổ phần cơm đã lạnh trong nồi cơm vào nấu một hồi, chờ cơm nhuyễn ra liền đổ vào một bình giữ nhiệt, sau đó thay quần áo, lái xe đến nhà Văn Khê.

Tiểu Vân khóc đến mắt muốn sưng húp lên, thời điểm nhìn thấy Bạch Húc Thần tới cậu cảm thấy yên lòng liền khóc to hơn, Bạch Húc Thần sờ sờ đầu cậu:

“Được rồi, được rồi, có anh ở đây, không có chuyện gì nữa.”

Nói xong liền đưa bình thủy trong tay cho Tiểu Vân, đi vào phòng Văn Khê.

Văn Khê suy yếu chóng mí mắt nhìn Bạch Húc Thần, ánh mắt mềm mại vô thần, trong lòng âm thầm thở nhẹ một hơi, tuy rằng Bạch Húc Thần là tình địch của anh, là nguyên nhân chính khiến anh thâm mến Tiểu Vân ba năm cũng không có kết quả (nguyên nhân thứ yếu là do Tiểu Vân quá trì độn), nhưng Bạch Húc Thần thành thực, bình tĩnh, trầm ổn hơn Tiểu Vân rất nhiều, có hắn ở đây mình không cần lo chết vì cảm mạo.

Vốn Bạch Húc Thần còn đo thân nhiệt cho Văn Khê nhưng khi dùng tay sờ trán anh, hắn cảm thấy độ nóng dọa người, dạng này đưa đi bệnh viện là chắc chắn nhất, vì thế hắn lấy một cái áo khoác trong tủ, đỡ Văn Khê đứng dậy mặc áo vào, sau đó xoay người công anh ra cửa, Tiểu Vân ở phía sau khoá xong cửa, lau nước mắt đuổi theo.

Văn Khê ghé vào lưng Bạch Húc Thần, đầu vừa đau lại nặng, hai má nóng bừng, hữu khí vô lực dán vào sau gáy Bạch Húc Thần, cảm giác tư thế của mình có chút dọa người, anh nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được có ngày mình lại thê thảm đến mức phải dựa dẫm tình địch công đi bệnh viện như vậy.

Bạch Húc Thần đưa Văn Khê đến phòng cấp cứu của bệnh viện, không qua bao lâu Văn Khê được chuyển đến phòng bệnh thường. Anh nằm trên giường, mũi hoàn toàn nghẹt, chỉ có thể dùng miệng để thở, anh đã lớn chừng này nhưng chưa bao giờ phải trải qua tình cảnh chật vật này, hữu khí vô lực nhìn Tiểu Vân không ngừng khóc thút thút bên cạnh mình, nhẹ nhàng thở dài.

Bạch Húc Thần cùng Văn Khê không hẹn mà đều nắm lấy tay Tiểu Vân, cùng mở miệng:

“Tiểu Vân, đừng khóc.”

Tiểu Vân ngẩng người, giật hai tay về, nói:

“Điều tại tôi không tốt, muốn Văn Khê đi theo giúp tôi học bơi, nếu không Văn Khê sẽ không đến mức này...”

Văn Khê nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Vân, ném một ánh mắt lạnh như băng qua Bạch Húc Thần, nói bằng giọng cổ hợm:

“Không liên quan đến cậu, đều là do anh ta, nếu không phải anh ta đề nghị đi ăn thịt nướng thì cảm xoàng của tôi sẽ không biến thành nhiễm trùng amidan nặng như vậy.”

Bạch Húc Thần có chút không cam lòng:

“Đâu có liên quan đến tôi, là anh nhất định muốn đi cùng mà, tôi cũng đâu có ép.”

Hắn dừng một chút, cảm thấy mình đôi co cùng một bệnh nhân thì không phong độ lắm, ở trước mặt Tiểu Vân cũng khó xem, vì thế không so đo thiệt hơn với Văn Khê nữa, ngữ khí hoà hoãn:

“Âm thanh của anh còn chẳng phát ra nổi, tốt nhất là đừng nói nữa.”

Văn Khê ngậm miệng trừng hắc, Bạch Húc Thần dùng thần sắc bình tĩnh chống lại, nhìn thấy bộ dáng bệnh đến thừa sống thiếu chết, trong ánh mắt hắc cũng không mang địch ý như ngày xưa nữa, chỉ đơn giản là bình tĩnh nhìn anh.

Văn Khê cũng chưa từng dùng tâm bình khí hoà mà nhìn Bạch Húc Thần, thì ra nhìn kỹ thì mắt của Bạch Húc Thần cũng rất đẹp, tuy rằng không tinh nghịch như Tiểu Vân, nhưng là khiêm tốn, trầm ổn cùng kiên định của người từng trải.

Văn Khê cảm thấy mí mắt mình có chút cay, dần dần tầm mắt cũng dời qua nơi khác, chốc lát sau đã ngủ say.

Tiểu Vân khóc hơn nửa đêm, mắt lúc này cũng đã sưng như cá mắt lồi, ngồi trên ghế bên cạnh giường Văn Khê, đăng lên weibo một icon khóc lớn.

Hai phút sau, di động đột nhiên rung lên, là tin nhắn của Viên Dật Điểm

[Cậu làm sao vậy]

Tiểu Vân thụ sủng nhược kinh, vội vàng trả lời

[Viên quản lí, sao khuya vậy mà anh còn chưa ngủ]

[Đâu còn khuya, đã là 5 giờ rồi, hôm nay tôi dậy sớm làm việc. Cậu làm sao vậy Vừa sáng mà đã khóc to]

Tiểu Vân hít hít mũi

[Tôi hại bạn cùng nhà bị bệnh, cảm thấy rất áy náy.]

[Sự việc như thế nào]

Tiểu Vân kể chi tiết sự việc cho y

[Anh nói tuần sau sẽ dẫn tôi đi biển, nhưng tôi không biết bơi lội, sợ đến lúc đó anh bơi ở biển xa còn tôi chỉ có thể ngồi trên bờ cát rửa chân. Vì thế tôi liền tìm một người bạn dạy học bơi, còn kéo bạn cùng nhà đi cùng. Nhưng sau khi bơi xong thì anh ấy làm rơi chìa khoá tủ đồ, trong lúc chờ nhân viên đến sửa thì có chút lạnh nên bị bệnh, buổi tối còn đi ăn thịt nướng, lập tức thượng hoả, nửa đêm sốt cao.]

Cách mấy phút sau Viên Dật Điểm mới trả lời, giống như rất có tâm đọc hết tin nhắn trên.

[Thì ra là vậy. Kỳ thật cậu cũng không cần tự trách, bạn cậu là người trưởng thành, có thể tự gánh vác hậu quả, cậu không hề làm sai gì, chuyện xảy ra hôm nay chỉ là ngoài ý muốn thôi. Nhưng cậu không biết bơi sao lại không nói tôi, tôi có thể dạy cậu.]

Cách màn hình nhưng Tiểu Vân cũng có thể cảm nhận được ngữ khí ôn nhu của Viên Dật Điểm, mặt cậu đỏ lên

[Cảm ơn quản lí, tôi cảm thấy tốt hơn nhiều. Tôi sợ tôi nói mình không biết bơi anh sẽ không dẫn tôi đi chơi nữa.]

[Lúc không ở công ty không cần gọi tôi là quản lí, cảm giác rất kỳ quái, tôi lớn tuổi hơn cậu, cậu có thể gọi tôi là anh Viên. Tôi đã nói dẫn cậu đi là chắc chắn sẽ làm, cậu không biết bơi có thể bám vào lưng tôi.]

Tiểu Vân tưởng tượng đến cảnh Viên Dật Điểm miêu tả, cảm giác như mình đang bị trêu ghẹo, liền chôn mặt vào khuỷu tay

[Hahaha, anh muốn cosplay rùa biển sao, anh đừng làm tôi buồn cười đến vậy.]

[Cười là tốt rồi. Không ngủ hơn nửa đêm chắc mệt lắm rồi hả, nếu bạn cậu không còn gì đáng lo thì cậu tranh thủ ngủ một chút đi.]

Tiểu Vân nhìn tin nhắn của Viên Dật Điểm thì ngáp một cái, trong lòng được an ủi xong thì cảm thấy mệt mỏi rồi

[Được, cảm ơn anh đã an ủi tôi, ngủ ngon. À, không, chào buổi sáng.]

Tiểu Vân đặt điện thoại xuống, nghiêng đầu qua một bên, ngủ gà ngủ gật. Bạch Húc Thần thấy vậy kêu cậu tỉnh dậy, về nhà ngủ một giấc, hắn ở đây trông Văn Khê là được rồi, Tiểu Vân gật gật đầu, lập tức về nhà.

Tám giờ hơn, nước biển đã truyền xong, cơn sốt của Văn Khê cũng hạ, lúc rút kim tay có chút đau, anh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chống tay lên giường nâng thân người ngồi lên.

“Tỉnh rồi, có đói bụng không, ăn chút cháo đi, vẫn còn nóng đó.”

Bạch Húc Thần vịn bình thủy, đổ cháo ra một cái chén, hương vị thơm ngọt của gạo trắng theo làn khói bay ra, tràn ngập căn phòng.

Văn Khê nằm lâu, tay chân không khác gì tượng đá, không cầm được muống, cố gắng cầm lên thì lại không cẩn thận đổ cháo lên người mình, gọi lên tính khiết phích nhẹ của anh. Anh cúi đầu nhìn chằm chằm vào áo mình, mặt thê thảm.

Bạch Húc Thần tìm tờ khăn giấy lau sạch sẽ chỗ đó, cầm muống lên, ôn hoà dứt cháo cho Văn Khê ăn, trước khi đưa đến miệng Văn Khê còn cẩn thận thổi cho nguội bớt.

Văn Khê có chút ngượng ngùng nhìn Bạch Húc Thần, vô thanh vô thức yên lặng ăn cháo, Bạch Húc Thần vừa dứt vừa nói:

“Tay anh chắc rất lạnh rồi, bị kim đâm lâu nên sưng phù lên, anh có thể đặt tay lên bụng tôi sưởi ấm, nhìn thấy bộ dạng bệnh này của anh, hôm nay tôi sẽ đặc biệt dễ tính.”

“Hừ, anh có dễ tính hay không tôi chẳng thêm quan tâm, ai mượn anh nói ra.”

Sức khoẻ khá lên một tí thì Văn Khê lại khôi phục bản tính, hạ mình để hai bàn tay lạnh băng của mình lên bụng Bạch Húc Thần, cảm giác được một chút ấm áp, lòng bàn tay hấp thu từng chút từng chút một hơi ấm của đối phương.

Tay anh đặt trên bụng Bạch Húc Thần sưởi ấm, miệng ăn cháo do Bạch Húc Thần dứt, kết quả, lúc Tiểu Vân quay lại bệnh viện thăm Văn Khê đã bắt gặp cảnh tượng hạnh phúc đó.

Bạch Húc Thần ngồi bên giường, quay lưng về phía cậu, Văn Khê ngồi trên giường nhìn đối diện với cậu, tay anh đang đặt ở vị trí khó miêu tả trên người Bạch Húc Thần, cái miệng há ra không biết là đang làm chuyện gì.

Tiểu Vân đỏ mặt, đứng ở cửa hét chói tai:

“Aaaaaaaaaaaaa Văn Khê, Bạch Húc Thần, đang là ban ngày mà hai người lại làm chuyện gì đây!”

Văn Khê ném một cái gối về phía cậu:

“Tiểu Vân, cậu câm miệng lại cho tôi!”

Tiểu Vân nhăn nhó nhíu mày, che đầu:

“Từ phía sau tôi không thấy rõ lắm, tôi cũng không phải cố ý, Văn Khê đừng giận nha.”

Văn Khê ho khan một chút, nhìn bộ dạng đáng thương của cậu, anh cũng không thể giận được:

“Tôi không giận, nhưng cậu đừng la lớn trong bệnh viện, có nhiều người cần nghỉ ngơi.”

“Được được.”

Tiểu Vân gật gật đầu, đi tới bên người anh:

“Anh không có việc gì thì tốt rồi, sau khi về nhà tôi vẫn rất lo cho anh, ngủ cũng không ngon.”

“Tôi đỡ hơn nhiều rồi, cậu đi làm nhanh đi, không cần lo cho tôi.”

Chờ Tiểu Vân đi khỏi, Văn Khê mới chậm rãi ăn cháo, nghỉ ngơi một chút thì uống thuốc với một ly nước ấm lớn. Trong bụng chứa nhiều cháo cùng nước như vậy thì chẳng bao lâu Văn Khê muốn đi WC.

Lúc anh đứng dậy, di động trong túi quần vang lên, là khách hàng gọi, anh vội vàng đá đá Bạch Húc Thần:

“Này, có cú điện thoại quan trọng tôi cần nghe, nhưng lại muốn đi vệ sinh, sắp không nhịn được rồi, anh giúp tôi một chút. Anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi bị bệnh đều do anh hại, có phải anh không chịu trách nhiệm hay không?”

Bạch Húc Thần nề hà thở dài, nâng anh dậy, dìu qua toilet, giúp anh cởi quần, chuẩn bị lấy khăn ra, thì nghe anh nói:

“Nè, tôi nhắc nhở anh trước, đừng lợi dụng cơ hội sờ soạn tôi, nếu không đừng trách tôi, dê xồm.”

Bạch Húc Thần nghe thấy lời này quả thật hận không thể ngắt khăn của đối phương xuống, phản bác:

“Có anh mới thừa dịp bệnh lợi dụng khăn nhỏ của mình làm dơ tay tôi, dê xồm.”

Văn Khê cố cùng hắn đấu võ mồm, điện thoại reo càng to hơn, anh sốt ruột chửi:

“Ai nhỏ, mẹ nó, anh nói của ai nhỏ?”

“Chính là mắng cái của anh nhỏ đó, thế nào, có cần tôi lấy ra cùng so không?”

“Của tôi còn lớn hơn của anh, mau giúp tôi cởi quần, tôi muốn xả nước! Có tin tôi xả lên tay anh luôn không!”

“Cút! Anh dám xả lên tôi sẽ dùng tay đó lau mặt cho anh!”

“Tôi muốn gọi điện thoại, câm miệng đi, ngu ngốc!”

5. Chương 5

Lúc bệnh của Văn Khê đã khỏi, có thể tự mình đi lại, Tiểu Vân liền cùng Viên Dật Điểm đi Melbourne công tác, ở Bắc bán cầu lúc này đã vào mùa thu, còn ở Nam bán cầu – Melbourne là lúc chuyển mùa xuân hạ, nơi nơi đều là mùi hoa cỏ trong nắng ấm.

Tiểu Vân không ở nhà, không có ai làm nũng với Văn Khê, mỗi ngày anh đều cảm thấy rất nhàm chán, vì vậy mà sinh ra một loại hành vi là đều đặn vào weibo Tiểu Vân cùng bạn bè xem tin mới, do vậy, anh vô tình phát hiện ra, không biết từ lúc nào Tiểu Vân đã đổi trên weibo của mình từ @Tiểu Vân Đoá thành @Tiểu Học Tập.

Mặc danh kỳ diệu, tại sao Tiểu Vân lại sửa tên của mình thành khó nghe như vậy, còn có chút ngốc.

Buổi tối hôm đó, Văn Khê ở nhà ăn cơm chiều một mình, đột nhiên Tiểu Vân chủ động nhắn tin tìm Văn Khê tán gẫu.

[Văn Khê ơi!]

[Cái gì]

[Anh đã tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, anh cảm thấy một buổi tối lãng mạn là như thế nào]

Trong lòng Văn Khê khó hiểu, sau đó nảy ra rất nhiều suy nghĩ, tại sao Tiểu Vân lại hỏi mình cách tỏ tình, chẳng lẽ cậu ấy muốn tỏ tình với ai, sao cậu ấy lại không đi hỏi Bạch Húc Thần Bất quá, Bạch Húc Thần kia cũng là dạng xử nam ngu ngốc thôi, hỏi cũng như không, thời điểm quan trọng vẫn là mình đáng tin hơn, nhưng nếu mình hao hết tâm tư chỉ cho cậu ấy cách tỏ tình lãng mạn mà cậu ấy lại sử dụng cho Bạch Húc Thần thì chẳng lẽ mình lỗ lớn sao.

Cách một hồi lâu, Văn Khê mới trả lời

[Thích người nào rồi]

Tiểu Vân gửi qua cái icon ngượng ngùng

[Đúng, tôi thích anh ấy lâu rồi. Anh ấy đối với tôi rất tốt, trong lòng tôi luôn có hình bóng của anh ấy.]

Văn Khê cẩn thận hỏi

[Có bao lâu rồi]

[Cũng không phải quá lâu, nhưng cũng hơi lâu rồi.]

Trái tim Văn Khê bắt đầu đập nhanh không phanh, anh liếm môi theo bản năng, suy nghĩ, Tiểu Vân ngốc này cuối cùng cũng hiểu tâm ý của mình rồi sao, nhanh chóng trả lời

[Cảm giác của tôi à, dùng ngón xếp thành hình trái tim trong căn phòng tối, sau đó thắp lên, nói những lời trong lòng ra, như vậy cũng đủ cảm động rồi, chung quy, cậu thích người đó bao lâu thì sẽ có bấy nhiêu cảm xúc.]

[Aaaaaa, Văn Khê, chủ ý này rất tuyệt, anh thật sự lợi hại nha.]

Tiểu Vân hỏi Văn Khê xong thì lập tức đổi giày, đi thang máy xuống lầu. Hôm nay cậu cùng Viên Dật Điểm đi chơi ở bãi cát cả buổi chiều, lại còn ăn tối dưới ánh nến, lúc này chắc Viên Dật Điểm đang nghỉ ngơi, thừa dịp lúc này đi là tốt nhất.

Kỳ thật, cậu cũng không muốn tỏ tình, nhưng chính là do bữa tối ánh nến vừa rồi rất tốt, làm cho cậu không thể kềm chế lòng mình, lập tức muốn tỏ tình, không nghĩ tới sau này lại dẫn đến một loạt sự việc không thể vãn hồi.

Cậu dùng tiếng Anh hỏi tiếp tân khách sạn:

“Ngại quá, xin hỏi gần đây có chỗ nào bán nến không?”

Tiếp tân tìm cho cậu một tấm bản đồ, dùng bút cẩn thận đánh dấu, cậu cảm ơn rồi lập tức bắt xe đến khu trung tâm.

Tiểu Vân mua mười mấy ly nến thủy tinh đủ mùi hương mang về, xếp thành hình trái tim trong phòng mình, sau đó đi tắm rửa, lúc tắm cậu suy nghĩ sẵn xem lát nữa phải nói thế nào, nếu như được Viên Dật Điểm chấp nhận thì thế nào, nếu như bị cự tuyệt thì phải bước xuống sao cho đỡ xấu hổ nhất.

Tiểu Vân sấy khô tóc, nằm trên giường chơi di động, mở danh sách chú ý của mình ra, chọn @Patrick Viên Dật Điểm, nhìn thấy một tin anh vừa đăng

[Tôi yêu học tập, cũng giống như học tập yêu tôi vậy.]

Tiểu Vân ngây người.

Cậu sửa tên weibo thành @ Tiểu Học Tập là vì thấy phần giới thiệu cá nhân của Viên Dật Điểm nên mới tâm huyết trào dâng, Viên Dật Điểm không chú ý cậu, căn bản không thể biết được.

Nhưng nếu không chú ý cậu thì làm sao Viên Dật Điểm lại đáp lại cậu bằng tin [Tôi yêu học tập, cũng giống như học tập yêu tôi vậy.]

Trái tim Tiểu Vân như sắp bay ra khỏi ***g ngực, cửa phòng của cậu vang lên tiếng gõ, đột nhiên cậu giống như con rùa, rút mình vào chăn, không biết phải làm thế nào, một lát sau cậu mới đến mắt mèo nhìn ra bên ngoài, Viên Dật Điểm đang đứng ngoài cửa.

Chân Tiểu Vân mềm nhũn, lắp bắp nói với người ngoài cửa:

“Viên Viên Viên ca, tôi tôi tôi...”

Viên Dật Điểm hỏi cậu:

“Cậu không tiện mở cửa sao?”

“Không phải, không phải, tôi, anh chờ một chút, đừng đi, tôi lập tức ra mở cửa.”

Tiểu Vân nói xong lập tức lấy lửa thắp nến, lúc bước đến cửa thuận tay tắt đèn phòng, ánh nến rực sáng trong căn phòng tối, cậu mở cửa, thân thiết nhìn Viên Dật Điểm.

Viên Dật Điểm một tay chống cửa, lập tức bị ánh nến thu hút, có chút ngạc nhiên nhìn Tiểu Vân, Tiểu Vân tránh ra một chút, y đi vào bên trong, đứng cạnh hình tim từ nến.

Kỳ thật, y đến đây là để tỏ tình với Tiểu Vân, y biết là một cấp trên mà lại phát sinh tình cảm với cấp dưới là không đúng, nhưng Tiểu Vân chỉ là thực tập sinh thôi, qua mấy tháng sẽ rời khỏi công ty, y sẽ không vì danh nghĩa cấp trên cấp dưới này mà bỏ lỡ người quan trọng trong cuộc đời mình.

“Anh Viên, không, Viên Dật Điểm.”

Tiểu Vân cúi đầu, cắn môi mình, lặng lẽ hít một hơi, nâng mặt lên nhìn đối phương, bóng đêm cũng không che dấu được hết gương mặt đỏ của cậu:

“Em muốn nói với anh, em rất thích anh. Em không biết mình thích anh từ khi nào, thật ra, những người đẹp trai bên cạnh em không phải không có, cũng không thiếu người đối xử tốt với em, người vừa đẹp trai lại đối xử tốt cũng có, em đều có thể thích bọn họ, em biết, chỉ cần em nói đồng ý họ liền có thể lập tức ở bên cạnh em, những người đó đều rất tốt, nhưng em chỉ thích một mình anh. Từ nhỏ đến giờ, anh là người duy nhất khiến em muốn quan tâm lo lắng, không phải để anh lo lắng ngược lại, lần đầu tiên em nhìn thấy anh, sau đó em luôn muốn gặp lại anh. Em càng muốn cố gắng, càng muốn trở nên tốt hơn, muốn được anh nhận ra em không giống với những người khác, muốn mỗi ngày về sau anh lộ ra vẻ hạnh phúc vì em. Em thật sự thích anh, xin hỏi, anh có đồng ý làm bạn trai em không?”

Tiểu Vân duy trì khí chất được khoảng mười giây, sau khi tỏ tình xong lập tức khóc lớn, sau khi thổ lộ xong thì bao nhiêu kế hoạch rút lui đều bị ném xuống Thái Bình dương rồi.

Cậu khóc đến mức không kịp thở, sau đó liền được Viên Dật Điểm ôm vào lòng:

“Đừng khóc, anh cũng rất thích em, anh cũng có tâm tình giống vậy, anh lặng lẽ chú ý từng hành động của em, tâm tình mỗi ngày, cảm thấy em rất đáng yêu. Cho nên câu này phải là anh hỏi mới đúng, em có đồng ý làm bạn trai anh không?”

Hai ngày sau, Tiểu Vân công tác xong trở về, Bạch Húc Thần đặc biệt xin nghỉ để đến sân bay đón cậu. Trong một tuần không gặp Tiểu Vân, hần đặc biệt nghiên cứu thực đơn mới, tính làm tiệc tẩy trần cho cậu.

Hắn đứng đợi ở sảnh sân bay quốc tế nửa giờ, rốt cuộc cũng thấy thân ảnh Tiểu Vân trong dòng người.

Tiểu Vân nhìn qua vẫn rất tốt, tóc có chút rối, là bộ dạng vừa tỉnh ngủ, trên tay không cầm hành lý, còn có một nam nhân đang đẩy xe đi cùng cậu, toàn bộ cơ thể Tiểu Vân dường như dính lên người nam nhân kia, đi ngang qua hắn, căn bản không hề nhìn thấy hắn.

Lúc đi ngang qua, hắn còn nghe Tiểu Vân nói với người kia:

“Ông xã, ngày mai anh đến đón em sớm, chúng ta cùng đi ăn sáng có được không?”

Tiểu học đệ thanh thuần khả ái, người trong mộng mười mấy năm của hắn, đang ôm tay một người đàn ông khác, gọi người khác là ông xã.

Tâm Bạch Húc Thần lúc này giống như rơi xuống từ lầu cao, vỡ nát.

Lúc Viên Dật Điểm đưa Tiểu Vân về đến dưới nhà thì rời cũng sụp tối, Văn Khê chờ cậu đã lâu, anh đứng ngoài ban công trông chờ Tiểu Vân trở về, bên trong đã chuẩn bị xong nệm, chỉ còn chờ Tiểu Vân vào là có thể tỏ tình rồi.

Nhưng không ngờ, Tiểu Vân không trở về một mình.

Tiểu Vân bước xuống từ xe của người khác, ghé đầu vào cửa kính xe ở ghế lái, to nhỏ gì đó với tài xế.

Sau đó tài xế kia bước xuống xe, giúp cậu lấy hành lý từ cốp xe ra, kéo đến bên cạnh cậu, vươn cánh tay ra ôm lấy cậu rồi hôn. Tiểu Vân hôn rất say mê, như một tiểu sắc lang, còn dựa vào người đó cọ cọ.

Văn Khê cảm thấy gió trên ban công hơi lớn, thổi tóc của anh loạn lên, còn làm mắt đau đau.

Anh lặng lẽ khoá cửa lại, xuống lầu, đi về hướng ngược với Tiểu Vân và Viên Dật Điểm đang đứng. Anh gọi một chiếc xe, tùy tiện nói địa điểm, ngồi trên xe nhìn ra cửa sổ, từng ánh đèn xẹt qua, làm đầu óc anh tỉnh táo lại đôi chút.

Anh mở weibo lên, vào tường nhà @ Tiểu Học Tập, thấy trong danh sách có một người bạn là @Patrick Viên Dật Điểm, giới thiệu bản thân [Tôi yêu Tiểu Vân Đoá Nhi, cũng giống như Tiểu Vân Đoá Nhi yêu tôi.]

Văn Khê đi vào một bar ở khu phố sầm uất, liền nhìn thấy Bạch Húc Thần cũng ngồi ở đó uống rượu giải sầu, hai tên ngốc thất tình cứ như vậy mà chạm mặt ở quầy bar.

Sau khi có hai ly Whisky vào bụng, Văn Khê cũng ngà ngà say, đặt tay lên vai Bạch Húc Thần, vỗ vỗ:

“Này, đồ dê xồm, tôi thất tình, thì ra từ trước đến giờ Tiểu Vân đều xem tôi như lớp dự phòng, tôi đối tốt với cậu ta như vậy, cậu ấy không hề cảm động, mà còn quen người khác.”

Hốc mắt Bạch Húc Thần ướt ướt, ánh mắt mê ly nhìn Văn Khê, giọt lệ ở khoé mắt được ánh đèn rơi vào đặc biệt lấp lánh, như ngôi sao trên bầu trời đêm:

“Từ mười hai tuổi tôi đã thâm mến cậu ta, bởi vì thích cậu ta nên những lúc tôi có tình cảm với người khác đều không dám tiến tới, vì tôi sợ có một ngày cậu ta sẽ đột nhiên hiểu ra tình cảm của tôi, đến bày tỏ với tôi. Tôi đối với cậu ấy còn không đủ tốt sao, có ai đối xử với cậu ấy tốt hơn tôi đâu. Từ lúc mười hai tuổi tôi đã bắt đầu chăm sóc cậu ấy, có lần nào cậu ấy gặp rắc rối mà không nhờ tôi ra tay giải quyết Nếu không phải có tôi, cậu ấy đã sớm bị lừa đi bán rồi, nhưng cậu ấy cũng xem tôi như cái lớp dự phòng thôi, còn đi gọi người khác là ông xã.”

Văn Khê lấy điện thoại ra, mở weibo của nam nhân kia ra, nói với Bạch Húc Thần:

“Anh nhìn người này đi, chính là người đã đoạt Tiểu Vân của chúng ta. Đọc qua cái tên cũng biết đây là một kẻ ngốc rồi. Có người nào họ Viên lại còn đặt tên là Một Chút, tròn một chút sao Chắc hẳn anh ta không phải là hình vuông.”

*Chỗ này có chơi chữ, tên tiếng hoa Viên Dật Điểm là (Yuan Yi Dian), Văn Khê dùng từ đồng âm (Yuan, tròn) (Yi Dian, một chút) => Tròn một chút/ Hơi tròn.

Bạch Húc Thần cầm lấy điện thoại xem, nhìn thoáng qua thôi mà trong lòng xót xa không chịu được:

“Có phải chúng ta rất ngốc hay không, tranh chấp vì một người căn bản không hề thích chúng ta, là tình địch của nhau cũng nhiều năm, mới hôm qua thôi tôi còn vô cùng ghét anh, cảm thấy anh là tình địch lớn của tôi, bắt cóc Tiểu Vân Đoá, tôi chỉ muốn anh biến mất khỏi cuộc sống của cậu ấy, luôn muốn hạ thấp anh, nhưng kết quả là chúng ta đều thất tình trong cùng ngày.”

“Trước kia tôi cũng cảm thấy anh rất phiền, nếu không phải do anh lúc ẩn lúc hiện trước mặt Tiểu Vân thì cậu ấy đã sớm thuộc về tôi, cho nên tôi cũng luôn nói xấu anh trước mặt cậu ấy, cố ý làm anh mất mặt, và cũng nói rất nhiều lời khó nghe, xin lỗi người anh em.”

Bạch Húc Thần nghe xong ánh mắt càng đỏ, lắc lắc đầu, bày ra bộ dạng hết cách, uống một hơi cạn sạch ly rượu mạnh trong tay.

Văn Khê đoạt lấy chén rượu không của hắn:

“Đừng uống nữa, đứng lên, đi về nhà anh, nơi này ồn quá, những người đó suốt ngày uống rượu lắc mông, chúng ta đến nhà anh uống, cùng nhau trò chuyện.”

Suốt đường đi Bạch Húc Thần đều im lặng, giống như cái máy chết, lúc trở về nhà cũng không nói lời nào, dường như hô hấp cũng dừng lại.

Văn Khê tổ khổ với hắn nửa ngày, nói chính mình là một nam thần vì yêu đơn phương Tiểu Vân mà bày ra vô số trò, nhưng Bạch Húc Thần vẫn lạnh lùng, thản nhiên không quan tâm.

Văn Khê nhìn thấy bộ dạng hắn suy sụp không nói ra lời, liền đồng cảm với hắn, muốn an ủi:

“Đừng khó chịu, Bạch Húc Thần, thật ra anh so với tên ngốc nhiều tiền kia tốt hơn cả trăm lần.”

Bạch Húc Thần thông thả chuyển tầm mắt qua người Văn Khê, thật lòng nói:

“Tôi cũng thà người có được Tiểu Vân là anh, như vậy tôi cũng thua tâm phục khẩu phục.”

“Không, anh tốt hơn tôi nhiều, tính cách anh tốt, biết nấu ăn, còn biết chăm sóc người khác.”

“Tính cách tốt thì có được gì, nhưng ngược lại, anh nhìn rất đẹp trai, đáng người cũng tốt, còn thông minh hơn tôi.”

Văn Khê hết lời, mấy từ này đều là do Tiểu Vân khen ưu điểm Bạch Húc Thần trước mặt anh, do gấp rút nên anh mới lấy ra dùng, nhưng anh không chịu thua được, đành phải chém gió:

“Nhưng điều anh lớn!”

Bạch Húc Thần sững sốt, nhìn anh chăm chăm, hôm nay Văn Khê có dùng sáp vuốt tóc. những lọn tóc bóng mềm mại thả trước trán, nhìn qua nhu thuận dịu dàng, nhìn trẻ hơn đôi chút, không còn loại kêu ngạo bá đạo khi xưa, không biết vì sao mà có chút đáng yêu:

“Như thế nào lại biết điều của tôi lớn hay không”

Văn Khê vỗ bàn, xích lại gần hẳn, mùi rượu cùng hơi thở ấm áp vuốt ve mặt Bạch Húc Thần:

“Chẳng phải thử xem thì sẽ biết sao.”

Bạch Húc Thần cúi đầu ngậm lấy môi anh, trong lòng có một ngọn lửa dâng lên, không ngờ một nam nhân như Văn Khê lại có đôi môi mềm mại như vậy, lúc nhận ra được thì nụ hôn đã càng sâu hơn.

Kỹ thuật hôn của Văn Khê rất tốt, không giống Bạch Húc Thần lần đầu tiên mới hôn, chỉ biết cấu xé cánh môi người khác, đầu lưỡi anh câu dẫn Bạch Húc Thần đụng chạm mình, sau đó hai người triền miên cùng một chỗ.

Bạch Húc Thần thở hổn hển cởi áo Văn Khê, dùng lực cắn mạnh hai viên đậu nhỏ trước ngực anh, trùng hợp, chỗ đó là nơi mẫn cảm của Văn Khê, bị cắn liếm như vậy cả người Văn Khê nhuyển đi, những gì Bạch Húc Thần làm sau đó anh cũng không có lực chống cự.

Bạch Húc Thần hoàn toàn là một xử nam không có kinh nghiệm, những kiến thức có được đều là do xem truyện H. May mà bản thân hắn biết mình không có kinh nghiệm nên dùng gel bôi trơn trợ giúp, vì vậy quá trình cũng không quá gian nan, kết quả làm Văn Khê có chút đau, nhưng thời điểm cọ qua cọ lại khiến Văn Khê vô cùng sung sướng.

Lúc Văn Khê nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ, Bạch Húc Thần giống như càng kích động, ghé vào lỗ tai anh thở hổn hển liên tục, nâng mặt anh lên, hôn thật sâu.

Cái kia của Bạch Húc Thần thật sự rất lớn, bên dưới của Văn Khê vừa đau lại vừa sướng, tuy đau nhưng lại rất thích, cho nên khi Bạch Húc Thần rời khỏi người anh, anh chủ động vươn tay ra, quần quanh cổ Bạch Húc Thần, bày tỏ lại muốn lần nữa.

Ký ức tối hôm đó rất hỗn loạn, cuối cùng cũng không biết chấm dứt thế nào, Văn Khê chỉ biết sáng ngày hôm sau, anh cùng Bạch Húc Thần đầu kề đầu trên cùng cái gối.

6. Chương 6

Ngủ cùng cự tình địch là một loại trải nghiệm thế nào

Xin thưa, căn cứ theo trả lời của một người có kinh nghiệm, chuyện này trừ giả vờ chưa có gì xảy ra thì không còn biện pháp khác.

Sáng sớm, Văn Khê thừa dịp Bạch Húc Thần còn đang ngủ say liền mặc quần áo rồi đi khỏi, trong lòng anh cũng không có cảm giác đặc biệt gì, làm cũng đã làm rồi, là hai người nam nhân, tôi tình anh nguyện, cũng không phải trốn tránh trách nhiệm.

Thật ra, anh không biết rằng Bạch Húc Thần đã thức dậy rất lâu rồi. Vừa mở mắt ra hắn đã nhìn thấy Văn Khê trần như nhộng ngủ bên cạnh mình, dọa hắn sợ đến nhắm tịt hai mắt.

Văn Khê làm ra bộ dạng như không có gì, cũng không tìm đến Bạch Húc Thần sinh sự, nhưng anh cùng Bạch Húc Thần chính là hai người không cùng thế giới, nếu không vì Tiểu Vân thì hai người căn bản sẽ

không liên quan gì nhau, cho nên một khi đã khôi phục lại cuộc sống không có Tiểu Vân thì tự nhiên hai người cũng không có lý do gặp mặt.

Từ sau khi có bạn trai, Tiểu Vân cũng không chuyển ra khỏi nhà Văn Khê, kỳ thực tập của cậu còn chưa chấm dứt nên chuyện của cậu và y không tiện công khai.

Mỗi ngày Văn Khê cùng Tiểu Vân đều ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, nhưng lại không có loại xấu hổ như tưởng tượng, anh cảm thấy căn bản mình không quá thích Tiểu Vân, chẳng qua khi đó biết Tiểu Vân thích một người khác, tâm lý hiếu thắng của anh bị khiêu khích mà thôi.

Có mấy lần anh xem kiểm chế không nổi muốn hỏi Tiểu Vân “Gần đây cậu và học trưởng thế nào.” nhưng cảm giác hỏi như vậy có hơi mạo muội nên thôi, anh cùng Bạch Húc Thần là quan hệ cự tình địch, đột nhiên đi quan tâm như vậy dù có dùng lý do gì cũng thấy gượng ép.

Không biết đã qua bao nhiêu ngày từ đêm đó, lúc Văn Khê đang họp ở công ty, thư ký đột nhiên đặt bên tay anh một hộp quà nhỏ, hình dạng giống với hộp quà kẹp sữa cho trẻ em, được bao lại cẩn thận, đẹp đẽ.

Sau khi trở lại văn phòng anh nhanh chóng mở quà, phát hiện ở bên trong là một thuốc bôi hạ nhiệt, chuyên dùng cho mặt sau, bởi vì sợ bị người khác nhìn thấy nên cố tình bao lại giống như một món quà sang trọng.

Văn Khê không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là do ai mang đến, chỉ là một đêm thôi mà hắn lại có thể cẩn thận chăm sóc đến mức này, như vậy hoá cục của mình cũng không phải đã trao lầm người.

Mấy đêm sau khi Văn Khê rời khỏi nhà mình, Bạch Húc Thần đều ngủ không ngon, bắt đầu là say rượu đau đầu, sau đó là tâm phiền ý loạn.

Hắn không rõ lúc đó chính mình đã nghĩ gì lại ngủ với Văn Khê, nhưng mà chuyện này cũng phát sinh tự nhiên, khi đó anh cũng có vẻ không do dự hôn cuồng nhiệt.

Lúc đầu hắn còn lo lắng Văn Khê nhất thời tức giận mà đi mua dao về giết mình, nhưng sau này nghĩ lại, tối đó Văn Khê cũng rất tự nguyện, chủ động quấn lấy mình, biểu hiện dục cầu bất mãn kia vẫn còn in sâu trong đầu hắn.

Lúc này cứ giả vờ như không có gì xảy ra có vẻ là biện pháp tốt nhất, đợi sự việc trôi qua một thời gian thì hắn cùng Văn Khê đã không còn một chút quan hệ gì, xem đó như một đoạn mộng xuân đẹp đẽ là được rồi.

Ngoài miệng thì Bạch Húc Thần nói vậy nhưng sau đó lại không tự chủ được mà mua thuốc mỡ cho Văn Khê, còn đặc biệt gói thật đẹp mới đem qua tặng.

Ngày đó, Bạch Húc Thần ở dưới lầu công ty Văn Khê cũng muốn lên thăm một chút, nhìn anh một chút cũng tốt, ân cần hỏi thăm một câu cũng được, nhưng hắn vắt hết óc cũng không tìm ra lý do quấy rầy Văn Khê, cũng không thể nói “Tôi đến an ủi cục hoa của cậu.”, nói không chừng còn bị Văn Khê xem như bao cát đánh đến chết.

Một tháng sau, vào một buổi tối, Bạch Húc Thần tan làm, đi mua đồ rồi trở về nhà, còn chưa kịp cất đồ thì đi động đột nhiên nhận được tin nhắn từ dây số lạ

[Chào, tôi là Văn Khê, hôm nay Tiểu Vân cùng tên tròn một chút đó kỷ niệm một tháng, không bằng chúng ta đi theo dõi bọn họ đi, mấy năm qua cậu ấy xem chúng ta như lớp dự phòng, chúng ta không thể tha cho cậu ấy dễ dàng như vậy.]

Bạch Húc Thần nhìn tin nhắn kia, ngón tay hơi run run, cảm giác tim đột ngột dừng một chút rồi lại đập, cảm giác rõ ràng từng mạch máu trong cơ thể.

[Chúng ta gặp mặt ở đâu]

Văn Khê gửi một hình bản đồ cho hắn

[Tôi nhìn thấy cậu ấy mua vé xem phim trên web, tôi cũng mua cùng suất với họ, vị trí ngay phía sau. Bây giờ tôi đi, anh nhanh đến đây, đến muộn phải mời cơm.]

Bạch Húc Thần bỏ toàn bộ thịt cùng đồ ăn vào tủ lạnh rồi ra cửa, đi đến dưới lầu thì quay lại nhà lấy một cái dù bỏ vào balo, sau đó nhanh chóng chạy đi, phát hiện đoạn đường đó đang kẹt, vì thế chạy bộ 2km đến bến tàu điện ngầm, chen lên xe.

Hôm nay Văn Khê ăn mặc có chút khác với bình thường, không biết là vì được nghỉ một ngày nên ăn mặc tùy tiện hay do muốn theo dõi Tiểu Vân nên cải trang một chút.

Anh mặc một cái áo lông cao cổ màu nâu nhạt, cổ áo mềm mềm chạm vào dưới cằm, gương mặt nhìn qua có chút đáng yêu, lúc anh nhìn thấy Bạch Húc Thần đi đến tâm tình lại biến động, lỗ tai không biết vì sao lại nóng, có chút không tự nhiên quay mặt đi nơi khác:

“Đến muộn, mời tôi ăn bắp rang đi, vị caramel.”

Bạch Húc Thần nghe anh nói liền hí hửng đi mua bắp, lúc trở lại, Văn Khê lập tức xoay người, giống như không thèm quan tâm hắn, nắm chặt vé phim trong tay, lạnh lùng nói:

“Đi thôi, nhanh lên, phim chiếu được 5 phút rồi.”

Văn Khê nhìn vào cuốn vé, sau đó thò ngón tay ra từ áo lông, chỉ chỉ vào hai cái ghế, ý bảo đó là vị trí của họ.

Bạch Húc Thần gật gật đầu, hắn cũng không có tâm tư đi rình Tiểu Vân cùng bạn trai, ánh mắt hắn lúc nào cũng dán lên người Văn Khê, cảm giác qua một tháng không gặp, đối phương có chút gầy, không biết có phải không ăn được đồ ăn hắn làm nên mới gầy vậy không.

Bạch Húc Thần lấy một viên bắp caramel, sợ Văn Khê làm bẩn tay nên lấy từng viên đút cho Văn Khê, Văn Khê cũng không thấy gì không ổn, mở miệng tiếp nhận thứ được đưa đến, vô tình nhai trúng một hạt bắp chưa nổ hết, người kia liền đưa tay cho anh phun ra, cũng không hề chê anh ghê tởm.

Văn Khê yên lặng ăn bắp, tầm mắt đặt ở màn hình lớn, nam nữ chính trong phim yêu đến chết đi sống lại, ở phía trước, Tiểu Vân dựa vào vai Viên Dật Điểm khóc lóc, nhưng không biết tại sao hắn lại cười.

Cuối cùng, chờ Văn Khê ăn xong, Bạch Húc Thần liếm ngón tay có vị caramel của mình, hắn vươn đầu lưỡi ra liếm mỗi ngón tay một lần.

Không biết vì sao Văn Khê lại miễn cảm với hành động đó, xoay qua kề miệng vào tai hắn, âm thầm nói:

“Nơi này cũng ngọt, liếm đi.”

Sau đó Bạch Húc Thần ngoan ngoãn xoay sang liến môi anh, liếm đến kích động cắn một chút, bị Văn Khê cho một quyền vào bụng.

Sau khi ra khỏi rạp phim, Viên Dật Điểm cùng Tiểu Vân đi đến một quán lẩu nổi tiếng, Văn Khê và Bạch Húc Thần cũng đi theo, hai người gọi một nồi lẩu, Văn Khê kiên trì muốn ăn cay, Bạch Húc Thần giữ chặt menu nhất định không chịu cho Văn Khê ăn cay, hắn nói anh hay thức đêm, dạ dày không tốt, dễ thượng hỏa nên không thể ăn cay, vì thế Văn Khê cũng đành chiều hắn.

Món ăn được dọn lên, Bạch Húc Thần luôn gấp thịt cho Văn Khê, làm cho anh ăn liên tục cũng chưa hết, còn hắn tự gấp rau xanh cho mình.

“Có phải anh cảm thấy tôi rất phiền không?”

Văn Khê cắn một khối thịt bò, hàm hàm hồ hồ hỏi Bạch Húc Thần.

Bạch Húc Thần sững sốt một chút:

“A Không có, sao anh lại nghĩ vậy?”

Văn Khê liếm môi dưới, né tránh tầm mắt nóng cháy của đối phương, nhìn làn khói trắng lượn lờ bốc lên từ nồi lẩu:

“Vậy sao anh lại làm bộ dạng ăn nói khép nép với tôi, không phải anh sợ tôi còn giận chuyện lúc trước sao. Tôi sao lại là một người nhỏ mọn như vậy được, ngày đó là do tôi tự câu dẫn anh trước.”

Nói đến khúc sau, âm thanh anh không tự giác nhỏ lại.

Bỗng nhiên Bạch Húc Thần nóng mặt:

“Tôi không có, chăm sóc người khác là thói quen của tôi, tôi nhìn anh ăn no, không giận tôi, tôi sẽ cảm thấy yên tâm. Đúng rồi, anh....có hối hận hay không?”

“Hối hận cái gì, cũng không phải tôi không thích.”

Văn Khê nâng tầm mắt, chạm tầm mắt của hắn, đột nhiên trên mặt tràn ngập ý cười.

Đột nhiên Văn Khê nhớ tới việc người ngày luôn là như vậy, đi ăn thịt nướng, vừa nướng được một miếng thịt đã gấp ngay vào chén Tiểu Vân, lo cho người khác ăn no quên luôn chính mình còn chưa ăn gì, chưa bao giờ che giấu tâm ý lo cho người khác.

Bỗng dưng anh như hiểu rõ chuyện gì.

Sau khi ăn lẩu xong, Bạch Húc Thần muốn đưa anh về nhà, bên ngoài đổ mưa, dưới mặt đất phản chiếu lại ánh đèn neon. Bạch Húc Thần mở dù, dùng tay trái giữ dù, cho Văn Khê đứng bên trái mình, che cho cả người Văn Khê không bị ướt còn mình để lộ nửa thân ở bên ngoài, dường như hắn hoàn toàn không để ý, chỉ lo che cho Văn Khê không để anh ra khỏi dù.

Hai người trầm mặc sánh vai đi đến nhà ga, Văn Khê đột nhiên nắm áo Bạch Húc Thần, ghé vào lỗ tai hắn, nói:

“Hay là đêm nay tôi qua đêm ở nhà anh nha, tôi sợ trở về sẽ gặp họ, vừa rồi hình như bọn họ vừa ghé vào cửa hàng tiện lợi.”

Còn một chương nữa thôi là hoàn rồi m/

7. Chương 7

Văn Khê phát hiện quan hệ của anh cùng Bạch Húc Thần đang phát triển theo hướng vô cùng kỳ quái, bọn họ có thể không gặp mặt vài ngày, lúc đó cũng không hỏi thăm nhau câu nào, nhưng đến lúc gặp mặt, bắt kể là lý do gì thì cuối cùng cũng kết thúc trên giường.

Sau này họ còn cùng nhau bàn cách gây rối cho cặp đôi kia, nhưng khi Bạch Húc Thần nhìn thấy Văn Khê thì Tiểu Vân họ gì cũng quên mất, hắn chỉ nghĩ làm sao để nâng cao kỹ thuật hôn của mình đồng thời không làm mặt sau của Văn Khê quá đau.

Bạch Húc Thần đổi đối tượng nấu cơm, người này miệng vô cùng khó, cái này không ăn, cái kia cũng không ăn, nhưng mỗi khi hắn làm đại món gì nhưng người kia lại thích, hắn sẽ có cảm giác thành tựu vô cùng lớn.

Văn Khê cảm thấy ánh mắt của Bạch Húc Thần rất gợi cảm, vừa bắt đầu còn ngại khi nhìn thẳng vào mắt hắn nhưng qua thời gian dài, dù không có việc gì anh cũng nhìn vào đôi mắt đó, nhưng khi Bạch Húc Thần nhìn thấy ánh mắt đối phương liền nghĩ là anh ám chỉ gì, liền chạy đến cọ mũi hôn.

Bạch Húc Thần là một người chính trực, nhưng về phương diện tình cảm lại là một tên gốc bả sinh, hắn đã ngủ với Văn Khê không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn chưa nhìn ra được tình cảm của mình.

Hắn chỉ cảm giác được càng nhìn càng thấy Văn Khê thuận mắt, còn đẹp hơn Tiểu Vân cả trăm lần, tính cách táo bạo dễ nổi nóng, nhưng vẫn tốt hơn đoá bạch liên mít ướt Tiểu Vân, hơn nữa Văn Khê còn thông minh, chưa bao giờ gây phiền phức cho anh.

Đáng sợ nhất là, bình thường Văn Khê là một nam nhân một mình gánh tất cả nhưng đến khi anh làm nũng thì đến mạng hắn cũng có thể đem ra cho.

Gần đây Văn Khê đi công tác vài ngày, tối hôm nay sẽ trở về, Bạch Húc Thần làm xong cơm thì lái xe đi đón anh.

Văn Khê bận rộn cả ngày chẳng có thời gian ngủ, giường ở bên ngoài lạ nên ngủ không quen, thêm nữa, bây giờ đã là mùa đông, nửa đêm anh không phải bị hơi ẩm làm tỉnh giấc thì là bị khí lạnh làm tỉnh giấc, một buổi tối phải rời giường vài lần.

Nghỉ ngơi không đủ thì tự nhiên tâm tình sẽ kém, sắc mặt cũng tiêu tụy, từ nhà ga đi ra bộ dạng íu xiu.

Bạch Húc Thần đi đến bên cạnh hỏi anh có phải có chỗ nào không khoẻ không, anh lười nói chuyện, bị hỏi liên tiếp mấy câu nên thấy phiền, đẩy tay Bạch Húc Thần ra:

“Đừng phiền tôi có được không, tôi không là gì của anh, ai cần anh lo.”

Bạch Húc Thần cũng không nói gì, đi đến xe, mở cửa ghế phó lái cho anh.

Văn Khê cảm thấy gió lạnh thổi có chút nhức đầu liền kéo nón áo lên, nón áo khoác hơi to, che mất tầm mắt của anh, lúc anh khom lưng ngồi vào xe thì đụng phải khung cửa, choáng mất vài giây mới đứng vững, thiếu chút nữa là té xuống đất, may mắn có Bạch Húc Thần đứng phía sau, dùng tay đỡ lấy.

Văn Khê hô hấp nặng nề, chui vào ghế phó lái, thắt dây an toàn lại, không qua bao lâu thì trán sưng lên, còn đau nữa.

Bạch Húc Thần chạy xe thẳng đến dưới lầu nhà mình, lúc tắt máy xe vẫn là không nhin được mà ôm lấy Văn Khê:

“Có đau hay không, bị đụng như vậy, tôi thấy cũng đau lòng.”

“Đau muốn chết.”

Văn Khê nghe hắn nói như vậy lập tức thấy uỷ khuất, mắt nóng lên, Bạch Húc Thần ôm anh nửa ngày, vào trong nhà còn thoa thuốc cho anh, ăn cơm cũng không cho anh tự làm, mà từng miếng từng miếng đút anh ăn, để hai tay của anh lên bụng mình sưởi ấm.

Ăn no rồi hai người đi tắm rồi ôm nhau đi ngủ.

Ngày hôm sau, Văn Khê thức dậy sớm, Bạch Húc Thần ôm anh, thân thể ấm áp đó làm Văn Khê không muốn rời giường, vì thế anh mở di động, xem weibo.

Tiểu Vân đã thực tập xong, cùng Viên Dật Điểm danh chính ngôn thuận ở bên nhau, hơn nữa còn đến gặp cha mẹ Viên Dật Điểm, ân ân ái ái không hề che giấu.

Lúc Bạch Húc Thần thức dậy, Văn Khê đang xem hình của Tiểu Vân, đột nhiên Bạch Húc Thần nhớ tới lúc trước hắn cùng Văn Khê vì sao lại ở cùng nhau, vừa bắt đầu là do không muốn anh cùng Tiểu Vân ở cùng một chỗ, sau này phát hiện cả hai đều là lớp dự phòng, lại còn muốn chia rẽ đôi của Tiểu Vân, hiện tại càng không thể giải thích.

Hắn cảm giác tất cả là do mình nguyện ý muốn ở cùng với Văn Khê, cùng nhau ăn cơm cũng tốt, ôm ngủ cũng thế, nếu không phải là người này thì không được.

Tên gốc bẩm sinh Bạch Húc Thần hôm nay đột nhiên tỉnh ngộ, suy nghĩ cẩn thận, hôn hôn lên vết u trên trán Văn Khê, dùng giọng nói chưa tỉnh ngủ nói với anh:

“Văn Khê, chúng ta còn ngại chuyện gì, em với anh quen nhau không được sao”

Văn Khê trầm mặc nửa ngày, không nói được cũng không nói không được, chỉ là nhặt quần áo của Bạch Húc Thần trên mặt đất lên, mặc vào, sau đó bước xuống giường, quay lưng lại với Bạch Húc Thần, nói:

“Anh muốn ăn điểm tâm gì, em mua.”

Bạch Húc Thần nghĩ nghĩ:

“Khu này có bán cháo ăn rất ngon.”

Khoan đã, Văn Khê đi mua điểm tâm là có ý gì Bình thường Văn Khê đến qua đêm đều là do Bạch Húc Thần chuẩn bị đồ ăn sáng, bởi vì hắn là chủ nhà còn Văn Khê là khách, như vậy, hôm nay Văn Khê nói muốn đi mua đồ ăn sáng có nghĩa là đã xem nơi này như nhà mình

Văn Khê đồng ý làm bạn trai mình

Khi Văn Khê vừa đi tới cửa, Bạch Húc Thần đuổi theo, nhét tiền lẻ vào tay anh, còn ôm anh từ phía sau, đòi hôn:

“Hôn anh đi, xin em đó, Văn Khê.”

Văn Khê không nhịn được cười, đẩy tay hắn, quay đầu lại hôn, hôn một chút thì mở miệng ra nói:

“Vừa sáng sớm, đừng sờ loạn, ưm...”

Văn Khê vừa mở cửa ra, không biết Tiểu Vân đã ở đây từ lúc nào, đang đứng ở bên ngoài chuẩn bị bấm chuông, nhưng nhìn thấy cửa đang mở nên liền đẩy cửa vào, ngây thơ nói:

“Học trưởng, bạn trai em đi công tác, Văn Khê cũng không có nhà, anh có muốn đi xem phim cùng...sao!”

Cậu ngẩng đầu lên liền nhìn thì hôn ngân trên cổ Văn Khê, còn có người ôm anh từ phía sau, cậu không suy nghĩ gì liền nhắm mắt lại:

“Tôi chưa nhìn thấy gì hết! Trong mắt của tôi có gì!!!!”

Phịch một tiếng, cửa đóng lại, còn có tiếng Văn Khê vọng từ bên kia cửa ra:

“Buông em ra! Em muốn giết người diệt khẩu!!!!!!”

Cùng cự tình địch ngủ là loại thể nghiệm thể nào

Xin thưa, căn cứ vào lời chia sẻ của một người có kinh nghiệm, ngoại trừ giả vờ chưa có chuyện gì xảy ra thì không còn biện pháp nào khác.

Người đáp có giới tính nam, thích nam. Hơn ba năm trước đã phải lòng bạn cùng nhà với mình, còn cự tình địch là trúc mã đã thầm thích bạn cùng nhà hơn mười mấy năm.

Bạn cùng nhà là một người vô cùng ngốc manh, không phải là người tâm cơ nhưng lại rất bạch, không thích người khác nhưng lại muốn người khác đối tốt với mình. Tình địch của người đáp lại bị loại tâm lý ỷ lại này thu hút, hai người vào nhưng chỉ có một người được ra, vì vậy cả hai âm thầm đấu đá nhau, không có việc gì thì đi nói xấu đối phương, xem đó là một loại thú vui cuộc sống.

Người đáp đại khái cũng đoán được bạn cùng nhà thích nam nhân, hơn nữa người đáp cho rằng bạn cùng phòng đã thích tình địch. Cự tình địch có chút ngu ngốc, cái gì cũng không biết.

Sau đó bạn cùng nhà luôn tìm đến người đáp và tình địch để chỉ cách theo đuổi người khác, cuối cùng đến khi mọi người đều tưởng đến lúc bạn cùng nhà chọn một người thì bất ngờ, người được chọn không phải là ai trong cả hai.

Có đôi khi chúng ta phải thừa nhận, người ngốc có phúc của người ngốc, một kẻ ngốc bạch xứng với một kẻ ngốc nhiều tiền, rất thích hợp rồi.

Cho nên người đáp rất tiêu sái buông tay, sau khi thất tình liền tìm đến bar uống rượu giải sầu, không nghĩ tới đụng phải tình địch, hai người bị đoá bạch liên xoay đến chóng mặt ôm đầu khóc, trao ánh mắt khiến trách đoá tiểu bạch một chút, thuận tiện nói dối an ủi nhau, “anh tốt hơn tiểu bạch liên nhiều”, “cậu ấy không coi trọng là do cậu ấy không có mắt”.

Sau đó người đáp phát hiện rất nhiều ưu điểm ở cự tình địch, chưa kịp nói ra hết thì sự việc đã kéo lên đến giường.

Ai~ chuyện ai trên ai dưới căn bản không quan trọng.

Quan trọng là, người đáp giả vờ như chưa phát sinh chuyện gì, ngủ xong liền chạy, thực kích thích.

Sau đó, trong một tháng không ai chủ động liên lạc với nhau, nhưng người đáp lại nhớ cự tình địch của mình.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, người đó bắt đầu xuất hiện nhiều hơn trong cuộc sống, tuy rằng trước nay luôn xuất hiện với hình ảnh tiêu cực nhưng khi người đó không có bên cạnh liền có chút không quen, cho nên người đáp trả nhiên tiếp nhận sự thật, nhớ cự tình địch.

Nhưng mà ngủ với cự tình địch thật sự rất xấu hổ, vì thế muốn tìm trăm ngàn lý do để gặp mặt, còn cố ý thừa dịp bạn cùng nhà đi tắm, lấy điện thoại tra số tình địch, hẹn người ta ra ngoài.

Hẹn một phát thì không thể văn hồi.

Lúc thấy mặt đối phương thì vô cùng hồi hộp.

Cái tên gốc bầm sinh kia rõ ràng đã thích người đáp mà còn không biết, sống chết cũng không chịu bày tỏ, làm người đáp vô cùng tức giận.

Sau này có một ngày hai người đang nằm trên giường, hần liền ngộ đạo, hỏi người đáp có muốn ở cùng một chỗ với hần không.

Cho nên viết đến đây cũng có thể kết thúc rồi.

Đúng vậy, cảm ơn mọi người, chúng tôi đã ở bên nhau rồi.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-khuyet-tinh-dich>